# AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2009. június 17. *

A T-498/04. sz. ügyben,

a **Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd** (székhelye: Jiande City (Kína), képviselik kezdetben: D. Horovitz ügyvéd és B. Hartnett barrister, később: D. Horovitz)

felperesnek,

támogatja:

az **Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace)** (képviselik: J. Flynn QC és D. Scannell barrister)

beavatkozó,

* Az eljárás nyelve: angol.

az **Európai Unió Tanácsa** (képviseli: J.-P. Hix, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. Berrisch ügyvéd)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: E. Righini és Talabér-Ritz K., meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

a Kínai Népköztársaságból származó glifoszát behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2004. szeptember 24-i 1683/2004/EK tanácsi rendelet (HL L 303., 1. o.) 1. cikkének a felperest érintő részében történő megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (negyedik tanács),

tagjai: Czúcz O. elnök, I. Labucka (előadó) és M. Prek bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. július 2-i tárgyalásra,

meghozta a következő

**Ítéletet**

**Jogi háttér**

1 Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o., a továbbiakban: alaprendelet) 2. cikkének (1)–(7) bekezdése a dömping létezésének meghatározása érdekében megállapítja az ún. „rendes érték" meghatározásának módszerére vonatkozó szabályokat. Így (1) bekezdésében előír egy alapvető módszert, amely szerint „[a] rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a rendes kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik".

2 Az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése különös szabályt ír elő a nem piacgazdaságú országokból származó behozatal tekintetében. E rendelkezés szövege a következő:

„a) A nem piacgazdaságú országokból származó behozatal […] esetén a rendes értéket egy piacgazdaságú harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke vagy az ilyen harmadik országból más országokba, beleértve a Közösséget is, történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve ha ez nem lehetséges, bármilyen más elfogadható alapon […]

b) A […] Kínai Népköztársaságból, Ukrajnából, Vietnamból, Kazahsztánból és minden, a vizsgálat megindításakor WTO-tagsággal rendelkező nem piacgazdaságú országból származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az (1)–(6) bekezdésnek megfelelően határozzák meg, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján, valamint a c) [pontban] előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. Ettől eltérő esetben az a) [pontban] megállapított szabályokat kell alkalmazni.

c) A b) [pont rendelkezései szerinti] kérelmet írásba kell foglalni, és ennek elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy a gyártó piacgazdasági feltételek alapján működik, vagyis:

– a vállalkozás döntéseit az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében, beleértve például a nyersanyagokat, a technológia és a munkaerő költségeit, a teljesítményt, az értékesítéseket és a beruházásokat, a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozzák meg, e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül, továbbá a főbb ráfordítások költségei alapvetően a piaci értékeket tükrözik,

– a vállalkozás egyetlenegy átlátható könyvelést vezet, amelyet a nemzetközi számviteli szabályoknak megfelelően független könyvvizsgálat alá vetnek, és amelyet minden területen alkalmaznak,

– a vállalkozás termelési költségeit és pénzügyi helyzetét nem érintik a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős torzulások, különösen az eszközérték-csökkenés leírása, az egyéb leírások, a barterkereskedelem és az adósságkiegyenlítés útján történő kifizetés,

– az érintett vállalkozás a csődre és a tulajdonjogra vonatkozó jogszabályok hatálya alá tartozik, amelyek jogbiztonságot és stabilitást biztosítanak a vállalkozás működése számára, és

– a valutaváltásokat piaci árfolyamon végzik.

A vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést hoznak arról, hogy a gyártó megfelel-e a fent említett kritériumoknak, miután külön konzultációkat folytattak a tanácsadó bizottsággal, és miután a Közösség érintett gazdasági ágazata számára lehetőséget biztosítottak az észrevételek megtételére. Ez a döntés az egész vizsgálat folyamán hatályban marad.”

3 Az alaprendelet 11. cikkének (5) bekezdése szerint:

„Ennek a rendeletnek az eljárásra és a vizsgálatok lefolytatására vonatkozó rendelkezéseit – a határidőkkel kapcsolatos rendelkezések kivételével – minden, [ugyanezen cikk] (2), (3) és (4) bekezdés[é]ben foglaltaknak megfelelően lefolytatott felülvizsgálatra alkalmazni kell. […]”

**A jogvita előzményei**

4 A felperes, a Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd, a sanghaji tőzsdén jegyzett, kínai jog szerinti társaság. A glifoszát egyike a felperes által gyártott és a kínai, valamint a világpiacon forgalmazott fő termékeknek. A mezőgazdasági termelők által az egész világon igen gyakran használt vegyi gyomirtó vegyszerről van szó.

5 A Tanács 1998 februárjában a 368/98/EK rendelettel (HL L 47., 1. o.) a Kínai Népköztársaságból (a továbbiakban: KNK) származó glifoszát behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedéseket vezetett be. E rendeletet módosította az 1086/2000/EK tanácsi rendelet (HL L 124., 1. o.) és a 163/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 30., 1. o.).

6 A KNK-ból származó glifoszát behozatalára vonatkozó dömpingellenes intézkedések hatályának küszöbön álló megszűnéséről szóló értesítés (HL C 120., 3. o.) közzétételét követően 2002. november 18-án az Európai Glifoszát Egyesület [European Glyphosate Association (EGA)] az alaprendelet 11. cikkének (2) bekezdése alapján ezen intézkedések felülvizsgálata iránti kérelmet nyújtott be a Bizottsághoz. 2003. február 15-én a Bizottság az alaprendelet 11. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján értesítést tett közzé az időközi felülvizsgálat és a KNK-ból származó glifoszát behozatalára vonatkozó dömpingellenes intézkedések megszűnésének felülvizsgálata egyidejű megindításáról.

7 A vizsgálat megindítását követően, 2003. április 4-én a felperes kitöltve benyújtotta a Bizottsághoz a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás (a továbbiakban: MET) elismerését kérő gyártókhoz intézett kérdőívet, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja alapján piacgazdasági jogállásának elismerését kérve a Bizottságtól. Ezenkívül a felperes 2003. április 30-án a KNK-ban glifoszátot előállító és exportáló gyártókhoz intézett, kitöltött kérdőívet is benyújtotta a Bizottsághoz.

8 Ezt követően a felperes megválaszolta a Bizottság különböző kiegészítő felvilágosításkéréseit, és reagált az EGA észrevételeire, amelyekben az ellenezte a piacgazdasági jogállás megadását a felperes részére. A Bizottság továbbá 2003. szeptember 2. és 4. között ellenőrző látogatást tett a felperes helyiségeiben.

9 2003. december 5-én a Bizottság közölte a felperessel a MET megadása iránti kérelmének elutasítására irányuló szándékát (a továbbiakban: 2003. december 5-i közlemény). A felperes 2003. december 16-án és 23-án benyújtotta az e közleményre vonatkozó észrevételeit.

10 2004. április 6-i levelében a Bizottság megerősítette a MET felperes részére történő megadását megtagadó határozatát.

11 2004. április 7-én a Bizottság közölte a felperessel azokat az alapvető észrevételeket és megfontolásokat, amelyek alapján végleges dömpingellenes intézkedéseket szándékozott javasolni. A felperes 2004. április 19-én benyújtotta az e közleményre vonatkozó észrevételeit.

12 2004. szeptember 24-én a Tanács, a Bizottság javaslata alapján, meghozta a KNK-ból származó glifoszát behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről

szóló 1683/2004/EK rendeletet (HL L 303., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet). A felperes piacgazdasági jogállás megadása iránti kérelmét illetően a megtámadott rendelet (13)–(15) preambulumbekezdése a következőket tartalmazza:

„(13) Bár a társaság részvényeinek többsége magánszemélyek tulajdonában volt, a nem állami tulajdonban lévő részvények széles körben való eloszlása folytán, azzal a ténnyel együtt, hogy a messze legnagyobb részvénycsomag az állam tulajdonában volt, a társaságról az lett megállapítva, hogy állami irányítás alatt áll. Ráadásul az igazgatóságot valójában az állami részvényesek nevezték ki, és az igazgatótanács tagjainak [helyesen: tisztségviselőinek] többsége vagy állami tisztviselő volt, vagy állami tulajdonban lévő vállalatok tisztviselője. Ennélfogva az a megállapítás született, hogy a társaság jelentős állami irányítás és befolyás alatt állt.

(14) Ráadásul megállapítást nyert, hogy a KNK kormánya feljogosította a Kínai Fém-, Ásvány- és Vegyianyag-Importőrök és -Exportőrök Kereskedelmi Kamaráját (CCCMC) a szerződések lebélyegzésére és az exportárak vámkezelési célból történő igazolására. Ez a rendszer magában foglalta a minimumár felállítását a glifoszátexportra, és megengedte, hogy a CCCMC megvétózza azokat az exportokat, amelyek nem tartották tiszteletben ezeket az árakat.

(15) Következésképpen, a Tanácsadó Bizottsággal folytatott konzultáció után az a döntés született, hogy [a felperes] nem kapja meg a [MET-et], mert a társaság nem teljesítette az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének (c) pontjában felállított összes kritériumot.”

13 A megtámadott rendelet (17) preambulumbekezdése szerint:

„Ebben a tekintetben megállapítást nyert, hogy a fenti (14) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint [a felperes] jelentős állami irányítás alatt állt az érintett termék exportárai meghatározásának tekintetében […]”.

14 Mivel a MET megadása iránti kérelem elutasításra került, a rendes érték meghatározására az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja szerint egy piacgazdaságú harmadik ország, a Brazil Szövetségi Köztársaság gyártóitól kapott adatok alapján került sor (a megtámadott rendelet (23)–(30) preambulumbekezdése).

15 A megtámadott rendelet 1. cikke értelmében:

„(1) Végleges dömpingellenes vám kerül kivetésre a [KNK-ból] származó, a KN-kódok között a 2931 00 95 (TARIC-kódszám: 2931 00 95 82) és 3808 30 27 (TARIC-kódszám: 3808 30 27 19) alá tartozó glifoszátimportra.

[…]

(4) Az (1)–(3) bekezdésben ismertetett termékek vám előtti nettó, *franco* közösségi határparitásos árára vonatkozó vámtétele 29,9%.”

**Az eljárás és a felek kérelmei**

16 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. december 24-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

17 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. április 5-én érkezett beadványával a Bizottság kérelmezte, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. 2005. június 13-i végzésében az Elsőfokú Bíróság első tanácsának elnöke megengedte a beavatkozást. Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. június 28-án érkezett levelében a Bizottság tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy nem nyújt be beavatkozási beadványt, de részt vesz a tárgyaláson.

18 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. április 25-én érkezett beadványával az Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace) kérte, hogy a felperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. Az első tanács elnöke 2005. július 8-i végzésével megengedte a beavatkozást. Az első tanács elnöke egyelőre nem határozott a bizalmas kezelés iránt a felperes és a Tanács által benyújtott kérelmek megalapozottságáról. A felek által benyújtott dokumentumok nem bizalmas változatát kézbesítették az Audace részére.

19 Az Audace 2005. szeptember 15-én benyújtotta beavatkozási beadványát, és arra a Tanács 2005. december 6-án észrevételeket tett.

20 2005. december 2-i, illetve 15-i levelével a Tanács és a felperes közölte, hogy visszavonja a bizalmas kezelés iránt az Audace vonatkozásában benyújtott kérelmeiket. Következésképpen megküldték számára a bizalmas dokumentumok másolatát.

21 Mivel módosult az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetétele, az előadó bírót a negyedik tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

22 A tanács egyik tagjának akadályoztatása miatt az Elsőfokú Bíróság elnöke az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 32. cikkének 3. §-a alapján a tanács létszámának kiegészítése érdekében másik bírót jelölt ki.

23 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és pervezető intézkedések keretében bizonyos kérdések megválaszolására és egy dokumentum benyújtására hívja fel a felperest. A felperes az előírt határidőn belül e felhívásnak eleget tett.

24 Az Elsőfokú Bíróság a 2008. július 2-i tárgyaláson – az azon részt nem vevő Audace kivételével – meghallgatta a felek szóbeli előadásait és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszait.

25 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott rendelet 1. cikkét, amennyiben az a felperesre vonatkozik;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

26 Az Audace keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott rendelet 1. cikkét, amennyiben az a felperesre vonatkozik;

– kötelezze a Tanácsot a beavatkozással kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

27 A Tanács azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

28 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a keresetet.

**A jogkérdésről**

29 Keresetének alátámasztására a felperes lényegében három jogalapra hivatkozik. Az első jogalap lényegében az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának megsértésén alapul. A második jogalap a GATT 1994 VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás) II. mellékletének 6. pontjából eredő, és az alaprendelet 18. cikkének (4) bekezdéséből eredő kötelezettségek teljesítésének elmulasztásán, valamint a felperes alapvető jogainak megsértésén alapul. A harmadik jogalap a bizalomvédelem elvének megsértésén alapul. A felperes arra hivatkozik továbbá, hogy a közösségi intézmények nem vették megfelelően figyelembe a vele szemben harmadik országokban párhuzamosan megindított dömpingellenes vizsgálatokat, és válaszában előadja, hogy a MET megadásának vele szembeni megtagadása a Világkereskedelmi Szervezet (WTO) szabályaiból eredően a Közösséget terhelő nemzetközi kötelezettségek megsértését jelenti.

30 Az első jogalap keretében emelt kifogások vizsgálata (lásd az alábbi 43. pontot és az azt követő pontokat) előtt, és tekintettel a felek által az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének rendszerét, és a MET létrehozásával kapcsolatos bizonyítási terhet illetően előadott, valamint a jelen ügyben a MET megadása megtagadásnak okaira vonatkozó érvekre, előzetesen pontosítani szükséges a jelen eljárás hátterét és tárgyát.

*Előzetes megjegyzések*

31 Emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése a rendes érték kiszámítására vonatkozik nem piacgazdaságú országból származó behozatal esetén. Az alaprendelet módosításáról szóló, 1998. április 27-i 905/98/EK tanácsi rendelettel (HL L 128., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 111. o.) bevezetett módosításig a rendes értéket az összes nem piacgazdaságú ország esetén az úgynevezett „analóg ország" módszer szerint számították ki, azaz egy piacgazdaságú, összehasonlítható harmadik országban érvényesülő ár vagy számtanilag képzett érték alapján.

32 A 905/98 rendelet preambulumából kitűnik azonban, hogy 1998-ban a Tanács úgy tekintette, „az Oroszországban és a [KNK-ban] végbemenő reformfolyamat alapvetően megváltoztatta ezen országok gazdaságát, és olyan vállalatok alapításához vezetett, amelyek esetében piacgazdasági feltételek érvényesülnek", és hogy „ennek eredményeként mindkét országban háttérbe kerültek azok a gazdasági körülmények, amelyek »az analóg ország« módszer alkalmazását ösztönözték" (negyedik preambulumbekezdés). A Tanács ennek következtében úgy vélte, hogy „helyénvaló a Közösség dömpingellenes gyakorlatának felülvizsgálata annak érdekében, hogy figyelembe lehessen venni a megváltozott gazdasági feltételeket" a fent említett két országban, és hogy „különösen helyénvaló annak megállapítása, hogy a rendes érték meghatározható a piacgazdaságú országokra alkalmazandó szabályoknak megfelelően azokban az esetekben, ahol kimutatható, hogy a piaci feltételek érvényesülnek az érintett termék gyártásával és értékesítésével kapcsolatos vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó vonatkozásában" (ötödik preambulumbekezdés). A Tanács végül leszögezte, hogy „a piaci feltételek érvényesülését meghatározó vizsgálat elvégzésére kerül sor a vizsgálat alá eső egy vagy több […] gyártó által megfelelően indokolt kérelem alapján" (hatodik preambulumbekezdés).

33 Ennek megfelelően e módosítást követően az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja alapján a KNK-ból származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az ugyanezen rendelet 2. cikke (1)–(6) bekezdésének megfelelően határozzák meg, amennyiben a vizsgálat alá vont egy vagy több gyártó megfelelően alátámasztott kérelme alapján, valamint az említett rendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. Ettől eltérő esetben viszont az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában megállapított analóg ország módszert kell alkalmazni.

34 Amint azt az Elsőfokú Bíróság korábban már kimondta, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdéséből és a 905/98 rendelet fent említett preambulumbekezdéseiből az következik, hogy a közösségi intézmények a jelen ügyhöz hasonló tényállás esetében kötelesek esetenként lefolytatni a vizsgálatot, mivel a KNK még nem tekinthető piacgazdaságot alkalmazó országnak. Valamely, a KNK-ból származó termék rendes értékét tehát csak akkor lehet a piacgazdaságban működő országokra alkalmazandó szabályok alapján meghatározni, ha „kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára" (lásd ebben az értelemben a T-35/01. sz., Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben 2004. október 28-án hozott ítélet [EBHT 2004., II-3663. o.] 52. pontját).

35 A fent hivatkozott rendelkezésekből továbbá az következik, hogy a MET-et kérelmező exportáló gyártóra hárul a bizonyítási teher. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja ugyanis előírja, hogy a kérelemnek „[…] elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia". Következésképpen nem a közösségi intézményeknek kell bizonyítaniuk, hogy az exportáló gyártó nem felel meg a szóban forgó jogállás megadására előírt feltételeknek. A közösségi intézményeknek kell értékelniük ellenben azt, hogy az exportáló gyártó által benyújtott adatok elegendők-e annak bizonyítására, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja által előírt összes feltétel teljesül (a fenti 34. pontban hivatkozott Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott ítélet 53. és 54. pontja).

36 Ebből következik, hogy a MET nem adható meg, ha kétséges az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában megfogalmazott feltételek teljesülése, többek között

mivel az érintett exportáló gyártó nem közölte vagy nem tudta közölni a szükséges információkat, vagy mert nem működött együtt teljes mértékben a vizsgálat során, és ezért a közösségi intézmények nem tudják megállapítani, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek-e, vagy sem.

37 Az ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy az érintett országban megvalósuló jogi vagy politikai jellegű ténybeli helyzetek értékelése keretében a közösségi intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek annak meghatározása érdekében, hogy valamely exportőr elnyerheti-e a MET-et. Ebből következően a közösségi bíróságnak arra kell korlátoznia az intézmények ilyen értékelése tekintetében végzett felülvizsgálatát, hogy az eljárási szabályokat tiszteletben tartották-e, a vitatott választást megalapozó tények a valóságnak megfelelnek-e, valamint nem történt-e nyilvánvaló hiba e tények értékelésében, illetve nem történt-e hatáskörrel való visszaélés (lásd a fenti 34. pontban hivatkozott Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott ítélet 48. és 49. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

38 A jelen ügyben a felek nem vitatják, hogy a MET-et kizárólag azért tagadták meg a felperestől, mert nem bizonyította, hogy teljesíti az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése szerinti feltételt, és pontosabban azt, amelynek célja biztosítani, hogy „a vállalkozás döntéseit az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében […] a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozzák meg, e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül”.

39 Amint ugyanis arra a felperes hivatkozik, a 2003. december 5-i közleményből kitűnik, hogy a Bizottság úgy tekintette, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második, harmadik, negyedik és ötödik francia bekezdésében megfogalmazott többi kritérium teljesül. Továbbá az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése tekintetében a Bizottság semmilyen kifogást nem emelt a főbb ráfordítások költségeivel kapcsolatban, amelyeknek e rendelkezés értelmében „alapvetően a piaci értékeket [kell] tükröz[niük]”. Megállapította, hogy amikor lehetséges volt a belföldi piacról származó és a behozott nyersanyagok árainak összehasonlítása, mindössze csekély különbségeket találtak. A Tanács beadványaiban szintén elismerte,

azért nem adták meg a MET-et a felperesnek, mert az intézmények arra a megállapításra jutottak, hogy a felperes nem bizonyította, hogy döntéseit jelentős állami beavatkozás nélkül hozták meg.

40 Ebből következik, hogy a felperest teljes mértékben tájékoztatták a MET megadása iránti kérelme elutasításának indokairól, és hogy állításával ellentétben az, hogy a megtámadott rendelet nem jelöli meg pontosan, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja szerinti kritériumok közül melyik nem teljesült, nem tekinthető az intézmények részéről az objektivitás és pártatlanság hiányára utaló jelnek. Továbbá a felperes érveiből egyértelműen kitűnik, hogy tökéletesen megértette a MET megadása iránti kérelem elutasításának hatályát.

41 Amint az a megtámadott rendeletből következik, és a Tanács beadványaiban rámutat, az intézmények megállapítása, mely szerint a felperes nem bizonyította, hogy teljesíti az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében megfogalmazott feltételt, lényegében egyrészt a felperes állami irányítására vonatkozó, valamint igazgatótanácsának kinevezésére és összetételére vonatkozó megfontolásokon (a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdése) alapult, másrészt pedig az érintett termék exportárának felperes általi meghatározását illetően az exportszerződések lebélyegzésére és igazolására irányuló eljárás által megvalósuló jelentős állami irányítás megállapításán (a megtámadott rendelet (14) preambulumbekezdése, ugyanezen rendelet (17) preambulumbekezdésében kifejtve).

42 E tekintetben megállapítandó, hogy a lényegében az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított első jogalap mindenekelőtt az arra való hivatkozásban áll, hogy az intézmények nem vizsgálták, hogy a felperes döntéseit az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében a piaci jelzések alapján hozták-e meg, és ez jelentős állami beavatkozás nélkül történt-e. Következésképpen ezek a kifogások főként a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdésében kifejtett okokra vonatkoznak, ezért azokat ebben az összefüggésben kell vizsgálni. Ezt követően egyenként kell rátérni az intézmények exportárakkal kapcsolatos értékelésének megkérdőjelezését célzó kifogások tárgyalására.

*A Tanácsnak a felperes állami irányítására, valamint igazgatótanácsának kinevezésére és összetételére vonatkozó értékelésével kapcsolatos kifogásokról*

43 A felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács olyan kritérium alapján értékelte, piacgazdasági feltételek között fejti-e ki tevékenységét, amely összeegyeztethetetlen az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjával. Álláspontja szerint elegendő információt szolgáltatott annak megállapítása céljából, hogy döntéseit az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozták meg, e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül, és a Tanács ezeket az információkat nem vette megfelelően figyelembe. Rámutat tehát, hogy az állam kisebbségi részesedésére és az igazgatótanács kinevezésére és összetételére vonatkozóan a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdésében szereplő megállapítások, még azokat az iratokban szereplő információkkal összhangban lévőnek tekintve is, nem olyan információk, amelyek önmagukban alkalmasak a MET megadása megtagadásának igazolására. A felperes azonban a Tanács értékelésének ténybeli pontosságát is vitatja, arra hivatkozva, hogy a közigazgatási iratok azzal ellentétes információkat tartalmaznak.

44 Az Elsőfokú Bíróság szerint ezeket a kifogásokat célszerű együttesen vizsgálni.

A felek érvei

45 A felperes arra hivatkozik, hogy teljes mértékben mentesült a bizonyítási teher alól, mivel a vizsgálat kezdetétől fogva elegendő információt közölt annak megállapítása céljából, hogy üzleti döntéseit a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozták meg, e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül.

46 A felperes ezzel kapcsolatban az áraira, költségeire és ráfordításaira vonatkozó bizonyítékokra utal. Különösen arra hivatkozik, bizonyította, hogy ártárgyalásait az egyenlőség alapján folytatta le, arra törekedve, hogy azok elegendők legyenek a társaság minden termelési költségének fedezésére, egyidejűleg ésszerű hasznot biztosítva, valamint hogy amint azt a Bizottság a 2003. december 5-i közleményben

elismerte, a belföldi eredetű és a behozott nyersanyagok árai közel azonosak voltak, jelezve ezzel, hogy nyersanyagszükségletét a belföldi piacon szerezte be, a piaci árakat tükröző árakon.

47 A felperes hangsúlyozza, hogy a Tanács a megtámadott rendeletben nem utal rá, hogy az állam jelentős módon beavatkozott üzleti döntéseibe. A vizsgálati iratok sem tartalmaznak arra utaló információkat, hogy a felperesnek az árakkal, költségekkel és ráfordításokkal kapcsolatos döntéseit ne a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzéseket figyelembe véve, jelentős állami beavatkozás nélkül hozták volna meg. Előadja továbbá, hogy a Bizottság az árakra, költségekre és ráfordításokra vonatkozó dokumentumait a helyszíni vizsgálat során vizsgálta meg, hogy nem adott hangot semmilyen aggálynak azok hitelességével kapcsolatban, és hogy ezeket az információkat az intézmények megállapításai nem vitatták, és nem is cáfolták.

48 A Tanácsnak a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdésében foglalt értékelése tekintetében, mely szerint a „társaság jelentős állami irányítás és befolyás alatt állt", a felperesnek az az álláspontja, hogy az az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése szerinti kritérium szempontjából nem elegendő, tehát nem tette lehetővé a MET megadása iránti kérelem elutasítását.

49 Kiemeli, hogy e rendelkezés szövege annak értékelésére kötelezi a közösségi intézményeket, hogy az exportáló gyártó által közölt információk elegendők-e annak bizonyítására, hogy üzleti döntései figyelembe veszik a piaci jelzéseket, és azokat jelentős állami beavatkozás nélkül hozták meg. A „jelentős állami beavatkozás" hiányát tehát objektív, konkrét módon, és a bizonyítékok alapján kell értékelni, az üzleti döntéseknek az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében felsorolt minden egyes szempontja „tekintetében". Véleménye szerint, figyelemmel a „beavatkozás" szó jelentésére, egy olyan helyzet, amikor az állam vagy nem vesz részt az üzleti döntésekben, vagy részt vesz azokban, de nem akadályozza meg a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések figyelembevételét, nem tekinthető az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése értelmében vett beavatkozásnak. A felperes megjegyzi továbbá, hogy e rendelkezés elfogad olyan helyzetet, amikor az állam beavatkozik, amennyiben e beavatkozás nem „jelentős".

50 E kérdés tekintetében az Audace hozzáteszi, hogy az angol nyelvben a „beavatkozás” (interference) fogalom egyértelműen „beleszólást, manipulációt, vagy tényleges változtatást” jelent. Kifejti, hogy „tranzitív fogalomról” van szó, és hogy az államnak egy konkrét döntésbe vagy cselekvésbe kell beavatkoznia (interfere with), amelynek az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében említett kategóriák valamelyikébe kell tartoznia. E rendelkezés szövegének más hivatalos nyelvi változatai ezt az értelmezést támasztják alá („intervention significative” a francia változatban, és „Staatseingriffe” a németben). Az Audace szerint e fogalom nem azonosítható érvényesen az „irányítás” vagy „befolyás” fogalmakkal, amelyek „intranzitív fogalmak”, mivel az állam rendelkezhet bizonyos befolyással, a döntések vagy cselekvések tényleges módosítása nélkül. Továbbá az „e tekintetben” fordulat használata e beavatkozást az árakkal, költségekkel és ráfordításokkal kapcsolatos döntésekhez köti.

51 Konkrétabban, a felperes hangsúlyozza, hogy nem az irányítás jelenti az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében megfogalmazott kritériumot, és ezért úgy véli, az állam kisebbségi részesedése nem olyan tényező, amelyből azt a következtetést lehetne levonni, hogy a felperes nem felelt meg az e rendelkezésben előírt feltételnek. Előadja továbbá, hogy a MET megadását egyetlen közzétett határozatban sem tagadták meg valamely társaságtól az állam kisebbségi részesedése miatt, vagy azért, mert a társaság állami tulajdonban volt, valamint hogy a Bizottságnak magának kellett volna azt megállapítania a vizsgálat során, hogy ez a részesedés nem jelenti a MET megadásának akadályát, mivel ellenkező esetben az általa végzett helyszíni vizsgálatnak nem lett volna semmi értelme.

52 A felperes az intézményeknek az igazgatótanácsának kinevezésével és összetételével kapcsolatos megállapítása relevanciáját is vitatja. Az igazgatótanács állítólagos állami részvényesek általi kinevezésével kapcsolatban megjegyzi, abból a körülmény, hogy a többi részvényes többsége nem vesz részt az éves közgyűlésen, nem lehet arra következtetni, hogy az állam jelentős befolyást gyakorol üzleti döntéseire. Hivatkozik továbbá arra, hogy az igazgatótanács tagjai nem egy konkrét részvényest képviselnek, és nem avatkoznak be a társaság árakkal, költségekkel és ráfordításokkal kapcsolatos döntéseibe. Ez a beavatkozás mind a gazdasági társaságokról szóló kínai törvénnyel, mind a felperes jogállásával ellentétes lett volna. A felperes ezért úgy véli, hogy az állítólagos állami tisztviselők vagy állami tulajdonban lévő vállalatok tisztviselőinek jelenléte az igazgatótanácsban önmagában nem olyan tényező, amelyből azt

a következtetést lehetne levonni, hogy nem felelt meg az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése szerinti feltételnek.

53 A felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács értelmezése alapján az állam kisebbségi részesedése miatt a gyakorlatban sok modern, jól vezetett kínai kereskedelmi korlátolt felelősségű társaság nem volna képes bizonyítani, hogy „piaci feltételek érvényesülnek az érintett termék gyártásával és értékesítésével kapcsolatos vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó vonatkozásában", ami ellentétes volna a 905/98 rendelet elfogadásának céljával. A felperes úgy véli, tipikus példája az ilyen jellegű, új alapítású, nagy teljesítményű, a tőzsdén jegyzett kínai társaságnak, amely korlátozások nélkül, piacgazdasági feltételek között működik a részvényeseknek juttatott nyereség és osztalék értékének maximalizálása céljából. Előadja továbbá, hogy az európai unióbeli társaságokban való fontos állami részesedések illusztrálják azt a tényt, hogy az állam részvényesi mivolta nem jelenti annak a társaság üzleti döntéseiben való részvételét. Ugyanígy az Unió legversenyképesebb társaságaiban gyakran vesznek részt közszektorhoz kapcsolódó személyek.

54 Végezetül a felperes úgy véli, hogy még abban az esetben is, ha amint azt a Tanács állítja, az állam kisebbségi részesedése releváns volna, az a jelen ügyben nem elegendő a MET megadása iránti kérelem elutasításának igazolására, mivel az általa benyújtott információk bizonyítják, hogy a részvényesek nem avatkoztak be a társaság árakkal, költségekkel és ráfordításokkal kapcsolatos döntéseibe, és hogy az állami részesedés nem jelentette e döntések során a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések figyelembevételének akadályát. A felperes kiemeli, hogy az intézmények nem vizsgálták és nem cáfolták meg az üzleti döntéseibe való állami beavatkozással szembeni „biztosítékokra" vonatkozó egyetlen észrevételét sem. Ez a megközelítés ellentétes az intézmények szokásos gyakorlatával, amely szerint azok részletesen értékelik az érintett társaságnak az ügy körülményei között az állami beavatkozás megakadályozása céljából tett intézkedéseit, még a teljesen vagy többségi állami tulajdonban lévő társaságok esetében is.

55 A felperes mindenképpen vitatja az intézmények állításainak ténybeli pontosságát.

56 Először is a felperes arra hivatkozik, hogy az intézmények állításaival ellentétben az alaptőkéjében való állami kisebbségi részesedés sem ténylegesen, sem jogilag nem teszi lehetővé az állam számára a társaság irányítását, mivel amint azt a vizsgálat során bizonyította, az irányadó szabályozás és saját alapszabálya olyan biztosítékokat tartalmaz, amelyek megakadályozzák az állami részvényesek beavatkozását a társaság üzleti döntéseibe vagy vezetésébe, és megtiltják számukra a társaság és a többi részvényes jogainak és jogos érdekeinek megsértését. Előadja továbbá, hogy az egyik állami részvényes részesedése rendes kereskedelmi ügyletből ered.

57 Másodszor, amint azt a felperes állítása szerint a vizsgálat során bizonyította, igazgatótanácsának tagjait nem az állam nevezi ki, ellentétben azzal, amit a Tanács a megtámadott rendeletben állít, hanem a közgyűlés választotta őket. Amint azt szintén kifejtette, a felperest és részvényeseit a kínai társasági jog rendelkezései, saját alapszabálya, és a sanghaji tőzsdének a részvényjegyzésre vonatkozó szabályai „védik" az ilyen beavatkozással szemben.

58 Harmadszor, a felperes vitatja a Tanács azon állítását, mely szerint „az igazgatótanács tagjainak többsége vagy állami tisztviselő volt, vagy állami tulajdonban lévő vállalatok tisztviselője". E tekintetben arra hivatkozik, hogy bizonyította egyrészt, hogy igazgatótanácsának egyetlen tisztségviselője vagy egyetlen igazgatója sem volt állami tisztviselő, és hogy a gazdasági társaságokról szóló, az alapszabályába átvett kínai törvény tiltja, hogy állami tisztviselők tisztségviselői, ellenőri vagy igazgatói feladatkört töltsenek be valamely társaságnál, másrészt pedig, hogy (az összesen kilenc közül) mindössze két tisztségviselő volt állami tulajdonú társaság igazgatója, a jelen esetben a felperes két részvénytársaságánál. A Tanács által hivatkozott érvekre válaszolva a felperes ellenkérelmében arra hivatkozik, tévedés azt gondolni, hogy tisztségviselői az államhoz kötődtek volna mindössze annak alapján, hogy az állam alkalmazta őket, vagy mert közoktatási intézményeknek minősülő egyetemeken oktató tanárok voltak.

59 Végül a felperes és az Audace vitatja a Tanács által az eljárás során megközelítésének igazolására felhozott érveket.

60 Így először is, a Tanács érveivel kapcsolatban, miszerint azok a bizonyítékok, amelyek alapján vizsgálható, hogy a felperes „működése" a piaci jelzések alapján történik-e, semmilyen relevanciával nem bírnak az állami beavatkozás kérdését illetően, a felperes előadja, hogy az ítélkezési gyakorlatból és magából az intézmények gyakorlatából is az következik, hogy a 2. cikk (7) bekezdése c) pontjának minden francia bekezdése egy-egy feltételt jelent, amelyek az együttesen vizsgálandó ténybeli körülmények egységére vonatkoznak. E cikk öt francia bekezdése azon lényeges jellemzők öt fő szempontjára vonatkozik, amelyekkel a piacgazdasági rendszerben működő gazdasági szereplők szükségképpen rendelkeznek. Az első francia bekezdésben megfogalmazott feltétellel kapcsolatban a felperes előadja, hogy az az érintett vállalkozás üzleti döntései meghozatalának módjára vonatkozik, és célja annak értékelése, hogy e döntéseket a „vállalkozás hozta-e, az üzlet érdekében", vagy azokat olyan más megfontolások is „hibássá teszik", amelyek a nem piacgazdasági rendszerekben érvényesülnek. A felperes előadja, hogy ebből következően ha az intézmények a jelen ügyben elismerik, hogy üzleti döntéseit „a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozták meg", és hogy „a főbb ráfordítások költségei alapvetően a piaci értékeket tükrözik", akkor fennáll az a vélelem, hogy e döntések meghozatala „e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül" is történt, és ez annál inkább így van, mivel az iratokban semmilyen információ nem szerepel, amely ennek az ellenkezőjére utalna, és hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának másik négy francia bekezdésében szereplő feltételek maradéktalanul teljesültek.

61 Az Audace azt is hangsúlyozza, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának célja olyan kritériumok kialakítása, amelyek alapján meghatározható, hogy a termékek rendes értékének meghatározása érdekében az érintett vállalkozásokat ugyanolyan módon kell-e kezelni, mint a piacgazdaságban működő vállalkozásokat. Ezen értékelés szempontjából végeredményben az a fontos, hogy e társaságok döntéseit a piacra tekintettel hozzák-e meg. Ennek megfelelően az Audace szerint a közösségi intézményeknek azt kell vizsgálniuk, hogy az állami befolyás „a releváns döntések hibássá tételét" eredményezi-e, oly módon, hogy azok mentesülnek a piac törvényszerűségei alól. Az Audace álláspontja szerint a Tanács általi értelmezés nem egyeztethető össze ezzel a céllal.

62 Másodszor, a Tanács azon állításával kapcsolatban, miszerint nem szükséges vizsgálni, hogy az állam beavatkozott-e az egyedi üzleti döntések meghozatalába, mert „a KNK továbbra sem piacgazdaságú ország, ahol csak néhány társaság működik piacgazdasági feltételek között", a felperes megjegyzi, hogy 1998-ban a Tanács maga ismerte el

hivatalosan a kínai gazdaság számottevő fejlődését, amely igazolja az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének módosítását. Továbbá az intézmények határozathozatali gyakorlatából következik, hogy a MET megadása a KNK-ban székhellyel rendelkező vállalkozások számára messze nem annyira kivételes. Az Audace ezzel kapcsolatban hozzáteszi, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontjának célja, hogy egyes minősített kínai exportőrök – bármilyen kevesen legyenek is – számára lehetővé tegye annak esetről esetre történő bizonyítását, hogy a piacgazdaság törvényszerűségei vonatkoznak rájuk, tekintve, hogy a KNK a WTO tagja. A Tanács megközelítése eltorzítani látszik ezt a folyamatot, és előrevetíti a választ.

63 Harmadszor, az érintett exportőrökre háruló bizonyítási teherrel és az intézmények rendelkezésére álló mérlegelési mozgástérrel kapcsolatos tanácsi érvekre válaszolva a felperes kiemeli, hogy az ítélkezési gyakorlat egyértelműen meghatározta a Tanács hatáskörének határait, és különösen arra hivatkozik, hogy a közösségi jog által a közigazgatási eljárásokban nyújtott biztosítékok közé tartozik különösen a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettsége, hogy gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálja az adott ügy minden lényeges elemét, az érdekelt joga, hogy álláspontját ismertesse, valamint hogy megfelelő indokolást kapjon a határozathoz. A felperes a jelen ügyben úgy véli, hogy az intézmények nyilvánvalóan megsértették ezen kötelezettségeket, és következésképpen helytelenül értékelték a tényállást.

64 Negyedszer, ellentétben azzal, amit a Tanács az ellenkérelemben állít, a felperes arra hivatkozik, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontját nem lehet megszorítóan értelmezni, és az intézmények megközelítése azon lehetőséggel kapcsolatban, hogy egyre több társaság felel meg a MET kritériumainak, rugalmas és nyitott kellene, hogy legyen. Rámutat ugyanis, hogy ez a követelmény a „kivétel alóli kivételt” jelenti, vagyis kivételt az analóg ország módszer alól, amely az alaprendelet és a dömpingellenes megállapodás értelmében már önmaga is kivétel a rendes érték meghatározásának fő módszeréhez képest. Továbbá, a KNK-nak a WTO-hoz való csatlakozásáról szóló, a WTO miniszteri konferenciájának 2001. november 10-i határozatához fűzött jegyzőkönyv (WT/L/432, 2001. 11. 23.; a továbbiakban: a KNK-nak a WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv) szerint ideiglenes és átmeneti megoldásról van szó.

65 A felperes végül a Tanács azon érveit is vitatja, amelyek szerint a kínai társasági jogra való utalás nem releváns. Úgy véli, hogy azok szembehelyezkednek a KNK által a piacgazdaság kialakítása érdekében kifejtett erőfeszítésekkel, és ellentétesek a MET-nek az alaprendeletbe történő bevezetése indokaival. Előadja továbbá, hogy ez a szabályozás nemrégiben készült, és a legfontosabb modern gazdaságokban, köztük a Közösség különböző tagállamainak gazdaságaiban hatályban lévőkhöz hasonló szabályokat alkalmaz.

66 A Tanács szerint a felperes és az Audace tévesen értelmezi az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdését, és az intézmények a jelen ügyben helyes módszert használtak. Különösen azt hangsúlyozza, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a rendes érték meghatározásának az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja szerinti módszere kivételt jelent az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában előírt különös módszer alól, és ezért azt szigorúan kell értelmezni. Emlékeztet rá továbbá, hogy az érintett gyártóra hárul a bizonyítási teher a tekintetben, hogy mindezen kritériumok teljesülnek, valamint hogy az intézmények a piacgazdasági jogállás megadása terén széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek.

67 A Tanács álláspontja szerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése értelmében vett „jelentős állami beavatkozás" nem követeli meg az intézményektől annak vizsgálatát, hogy az állam beavatkozott-e az egyedi üzleti döntésekbe, hogy maga az állam hoz-e ilyen döntéseket, vagy megakadályozza-e azok meghozatalát. Elegendő annak megállapítása, hogy az állam jelentős irányítást gyakorol a KNK-beli exportőrök felett.

68 Ezzel kapcsolatban a Tanács megjegyzi, hogy a KNK továbbra sem piacgazdaságú ország, ahol csak néhány társaság működik piacgazdasági feltételek között. Ezért úgy véli, hogy annak megállapítása céljából, hogy az állam beavatkozik az üzleti döntésekbe, elegendő azt bizonyítani, hogy az államnak jelentős része van a társaság döntéshozatali folyamatának egészében. E beavatkozás különböző formákat ölthet, ideértve a részvényesek közgyűlésén és az igazgatótanács ülésein való részvételt is.

69 A Tanács véleménye szerint ugyanis ha az állam irányít valamely társaságot, akkor beavatkozik annak döntéseibe is, még akkor is, ha nem „szól bele” az üzleti döntésekbe, vagy azokat nem „manipulálja”, ahogyan azt az Audace állítja. Ebben az esetben a társaság döntései az állam döntései lesznek, amelyeket az általa gyakorolt általános irányítás alapján hoz, és ezek szükségképpen olyan jellegű döntések lesznek, mint amelyek az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében szerepelnek. Így a Tanács szerint, ha a részvények állami tulajdonlása állami irányításban jut kifejezésre, akkor az az állam beavatkozását is eredményezi, amely fogalmilag jelentős.

70 A Tanács kiemeli, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése értelmében az állami beavatkozás és a piaci feltételek szerinti árak két külön kérdés, és a MET megadás feltételeinek nem annak vizsgálata az egyetlen célja, hogy az árak és a költségek a piaci értékeket tükrözik-e. Amint az ugyanis az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében az „és” kötőszó használatából következik, az exportőrnek két különböző dolgot kell bizonyítania, először, hogy döntéseit a piaci jelzések alapján hozzák meg, és másodszor, hogy döntéseit jelentős állami beavatkozás nélkül hozzák meg. A Tanács ezért előadja, hogy az egyedi műveletekre vonatkozó bizonyítékok az állami befolyás kérdése tekintetében nem relevánsak, és nem tér ki azokra a fejtegetésekre, amelyeket a felperes a keresetlevélben e kérdésnek szentelt.

71 Úgy véli továbbá, hogy az egyedi üzleti döntésekre vonatkozó bizonyítékok megkövetelése gyakorlatilag lehetetlenné tenné az exportőr számára az első kritérium teljesülésének bizonyítását. Következésképpen főszabály szerint elég lenne, ha az exportőr általános módon azt bizonyítaná, hogy az állam nem gyakorol irányítást felette, és jelentős állami befolyástól mentesen működik, mivel ez azt jelezné, hogy az állam az üzleti döntéseibe sem avatkozik be.

72 A Tanács ezenkívül vitatja, hogy létezik olyan kialakult gyakorlat, amely szerint az intézmények részleteiben értékelnék a vizsgálat alá vont exportőr által az állami beavatkozás megakadályozása érdekében tett intézkedéseket. A Tanács mindenesetre úgy véli, a felperes a vizsgálat során nem bizonyította, hogy valóban tett intézkedéseket

az állami befolyás megakadályozása érdekében. Kifejti, hogy e tekintetben releváns intézkedések például az igazgatótanács összetételével kapcsolatos intézkedések (amelynek tagjai nem állami tisztviselők, és nem az államhoz kapcsolódó személyek), vagy más, a szavazati szabályokkal kapcsolatos intézkedések (amelyek megakadályozzák az állami részvényesek blokkoló kisebbségének kialakulását, lehetővé téve a nem állami részvényesek többsége számára a társaság irányítását). Az egyetlen intézkedés azonban, amelyre a felperes hivatkozik, a kínai társasági törvény, ami nem a felperes által tett intézkedés. A Tanács szerint ugyanis, ha a kínai társasági törvény egyedül a felperes számára lehetővé tehetné az állami befolyás elhárítását, akkor egy ilyen törvény értelmében az állam által irányított összes társaság kérhetné a MET megadását, minek következtében annak vizsgálata gyakorlatilag tárgytalanná válna.

73 Ami a felperes helyzetének valamely piacgazdaságú országbeli vállalkozás helyzetével való összehasonlítását illeti, a Tanács kiemeli, az nem veszi figyelembe, hogy a KNK továbbra sem piacgazdaságú ország, és hogy ebben az összefüggésben az állam által irányított vállalkozások fogalmilag nem piacgazdasági feltételek között működnek.

74 A Tanács hozzáteszi: az, hogy az államnak a társaság döntéshozatali folyamata egészében való részvétele elegendő-e az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése értelmében vett „beavatkozás" megvalósításához, mindig az adott ügy körülményeitől függ. A jelen esetben az intézmények arra a megállapításra jutottak, hogy a megtámadott rendeletben megfogalmazott megtagadás indokai „összességükben vizsgálva" elegendők voltak annak megállapításához, hogy a felperes nem bizonyította, hogy működése állami beavatkozástól mentes volt.

75 A Tanács végül arra hivatkozik, hogy a felperes állításával ellentétben a közigazgatási iratok alátámasztják a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdésében felsorolt indokokat.

76 Először is a Tanács előadja, hogy az intézmények azon megállapítása, miszerint az állam annak ellenére is irányítja a felperest, hogy nem rendelkezik részvényeinek többségével, a részvények elosztásának értékelésén alapszik. Az állami részvénytulajdon (40,98%) ugyanis rendkívül koncentrált, mivel mindössze három közjogi szervezet között oszlik meg, míg a magán részvényesi kör (59,02%) igen kiterjedt, lehetővé téve tehát az állami részvényesek számára az irányítást a részvényesek közgyűlésén. Azt a körülményt továbbá, hogy az állami részvénytulajdon és a magán részvénytulajdon egyenlőtlen megoszlása lehetővé teszi az állam számára a társaság irányítását, a Tanács szerint megerősíti a részvényeknek a részvényesek éves, a vizsgálat idején megtartott közgyűlésén való képviseletének módja is, amely közgyűlésen a képviselt részvények 90%-a az állam vagy az állami vállalatok tulajdonában volt.

77 Másodszor, a Tanács megjegyzi, hogy mivel a felperes igazgatótanácsának tagjait a részvényesek közgyűlésein választották meg, amelyeket a fentiek szerint az állami részvényesek irányítottak, ez utóbbiak azok, akik az igazgatótanács tagjait ténylegesen kinevezték.

78 Harmadszor, az igazgatótanács összetételével kapcsolatban a Tanács előadja, hogy az egyik táblázatból, amelyet a felperes 2003. szeptember 10-i levelében a Bizottság felvilágosításkérésére válaszul nyújtott be, egyértelműen kitűnik, hogy az igazgatótanács kilenc tagja közül mindössze kettő nem kapcsolódott az államhoz. Az összes többi tag állami vagy az állam irányítása alatt álló vállalat vagy intézmény alkalmazásában állt. A nem piacgazdaságú országokban azonban feltételezni kell, hogy az állam irányít minden gazdasági tevékenységet, ezért nehezen elképzelhető, hogy az állami vagy az állam irányítása alatt álló intézmények alkalmazottai ne állnának munkaadójuk, tehát az állam befolyása alatt, és ne cselekednének ugyanúgy, mint a tisztviselők.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

79 Emlékeztetni kell rá, hogy a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdésében a Tanács a következőket állapította meg:

„Bár a társaság részvényeinek többsége magánszemélyek tulajdonában volt, a nem állami tulajdonban lévő részvények széles körben való eloszlása folytán, azzal a ténnyel együtt, hogy a messze legnagyobb részvénycsomag az állam tulajdonában volt, a társaságról az lett megállapítva, hogy állami irányítás alatt áll. Ráadásul az igazgatóságot valójában az állami részvényesek nevezték ki, és az igazgatótanács tagjainak [helyesen: tisztségviselőinek] többsége vagy állami tisztviselő volt, vagy állami tulajdonban lévő vállalatok tisztviselője. Ennélfogva az a megállapítás született, hogy a társaság jelentős állami irányítás és befolyás alatt állt."

80 Előzetesen megjegyzendő, hogy ellentétben azzal, amit a felperes sugallni látszik (lásd a fenti 56. pontot), az intézmények egyáltalán nem állították, sem a megtámadott rendeletben, sem pedig a vizsgálat során, hogy az állam közvetlenül részt vett a felperes napi ügyvezetésével kapcsolatos döntésekben, hogy az állami részvényesek megsértették a társaság és a többi részvényes jogait és jogos érdekeit, vagy hogy az állam a piacgazdasági feltételekkel összeegyeztethetetlen módon szerezte részesedését. A felperes igazgatótanácsára vonatkozó állításokon kívül mindössze arra szorítkoztak, hogy a felperes részvénytulajdonának megoszlására vonatkozó észrevételek alapján megállapították az állami irányítás meglétét, anélkül hogy állást foglaltak volna különösen a tekintetben, hogy a gyakorlatban ez az irányítás hogyan valósult vagy valósulhatott meg. A felperes azonban nem kérdőjelezte meg a Tanács azon megállapítását, mely szerint a részvényesek közgyűlései, ideértve azokat is, amelyeken az igazgatótanács összetételéről döntöttek, állami részvényesek irányítása alatt álltak.

81 Ezért azt kell vizsgálni, hogy az ilyen állami irányítás meglétének megállapítása alkalmas-e a MET megadása megtagadásának igazolására.

82 E tekintetben megjegyzendő, hogy az állam „irányítása” vagy „befolyása” nem jelent az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében kifejezetten előírt feltételt. Ezért azt kell vizsgálni, hogy amint azt a Tanács állítja, az állami irányítás, amiképpen annak megléte a jelen ügyben megállapítást nyert, szükségképpen magában foglalja-e az állam e rendelkezés értelmében vett „jelentős beavatkozását”.

83 Emlékeztetni kell rá, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése a MET megszerzésének feltételeként előírja, hogy az érintett exportáló gyártó elegendő bizonyítékot nyújtson be többek között arra, hogy „a vállalkozás döntéseit az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében, beleértve például a nyersanyagokat, a technológia és a munkaerő költségeit, a teljesítményt, az értékesítéseket és a beruházásokat, a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozzák meg, e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül”.

84 E rendelkezés szövegéből egyértelműen következik, hogy a jelentős állami beavatkozás meglétét vagy hiányát arra tekintettel kell értékelni, hogy milyen módon hozzák meg „a vállalkozás döntéseit az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében”. Az érintett exportáló gyártót kötelezi ugyanis annak bizonyítására, hogy döntéseit egyrészt „a piaci jelzések alapján”, másrészt „jelentős állami beavatkozás nélkül” hozzák meg. Továbbá az „e tekintetben” kifejezés használata megerősíti a kapcsolatot a releváns döntések és az állami beavatkozás között. Következésképpen az az állami magatartás, amely nem olyan jellegű, hogy döntéseit befolyásolja, nem jelenthet az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése értelmében vett „jelentős beavatkozást”.

85 Továbbá, e rendelkezés szövegére, céljára és összefüggéseire tekintettel a „jelentős állami beavatkozás” fogalma nem azonosítható a valamely vállalkozás tevékenységére gyakorolt bármilyen befolyással, vagy az annak döntéshozatali folyamatába történő bármilyen beavatkozással, hanem úgy értendő, mint a közhatalom olyan jellegű cselekvése, amely a vállalkozás döntéseit összeegyeztethetetlenné teszi a piacgazdasági feltételekkel.

86 Maga a „jelentős beavatkozás" kifejezés használata jelzi ugyanis a közösségi jogalkotó azon szándékát, hogy a vállalkozás tevékenységével kapcsolatban megengedjen bizonyos fokú állami befolyást vagy a vállalkozás döntéshozatali folyamatában való részvételt, amely semmilyen módon nem hat ki annak árakkal, költségekkel és ráfordításokkal kapcsolatos döntései meghozatalának módjára.

87 Ugyancsak megjegyzendő, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontja szerint a 2. cikk (7) bekezdése c) pontjának első–ötödik francia bekezdésében megfogalmazott feltételek célja a dömpingellenes vizsgálat alá vont azon gyártók azonosítása, amelyek vonatkozásában „piacgazdasági feltételek érvényesülnek […] az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében" [az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja, lásd a 905/98 rendelet ötödik preambulumbekezdését is], és amelyek „piacgazdasági feltételek alapján működ[nek]" [az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja]. Továbbá, az alaprendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdésében megfogalmazott szabályok alkalmazásának előfeltétele bizonyos, főként a vizsgálat alá vont termékre vonatkozó adatok, például a fizetett vagy fizetendő ár, a gyártási költség, és a „rendes kereskedelmi forgalom keretében" történő eladások rendelkezésre állása (az alaprendelet 2. cikkének (1) bekezdése). Ebben az összefüggésben követelik meg az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja szerinti kritériumok, hogy a MET-et elnyerni kívánó vállalkozások piacgazdasági feltételek alapján működjenek, és hogy az árak, költségek és a könyvelés megbízhatók legyenek (lásd ebben az értelemben a T-255/01. sz., Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures és Zhejiang Yankon kontra Tanács ügyben 2003. október 23-án hozott ítélet [EBHT 2003., II-4741. o.] 41. pontját).

88 Megállapítandó tehát, hogy a szóban forgó feltétel célja annak vizsgálata, hogy az érintett exportáló gyártók releváns döntései a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásra jellemző, tisztán üzleti megfontolásokon alapulnak-e, vagy azokat más, az állam által irányított gazdaságra jellemző megfontolások torzítják.

89 E tekintetben megállapítandó: a Tanács jogosan jegyzi meg, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első francia bekezdésének értelmezése és alkalmazása körében figyelembe kell venni, hogy az ugyanezen rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjában említett országok az ott végbement reformfolyamat ellenére nem

tekinthetők piacgazdaságot alkalmazó országnak (lásd ebben az értelemben a fenti 34. pontban hivatkozott Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott ítélet 51. és 52. pontját). E harmadik országok gazdasági, jogi és politikai helyzetének a közösségi jogalkotó általi értékeléséről van szó, amelyet az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése kifejezetten elismer, és amely igazolja az ezen országokból származó behozatalokkal szembeni különleges bánásmódot a rendes érték meghatározása tekintetében. Következésképpen vélelmezni kell, hogy ezen országokban a vállalkozások működését meghatározó körülmények ellenkező bizonyíték hiányában nem összehasonlíthatók a piacgazdasággal rendelkező országokban érvényesülő körülményekkel.

90 Így pontosabban, a nem piacgazdaságú ország tekintetében az a körülmény, hogy valamely, ebben az országban székhellyel rendelkező társaság az állam irányítása alatt áll, kétségeket ébreszthet azzal kapcsolatban, hogy ez utóbbi nem lépi-e túl a piac szabályait tiszteletben tartó rendes részvényesi szerepét, és hogy a társaság vezetése kellőképpen független-e az államtól ahhoz, hogy önálló, és az árak költségek, és ráfordítások tekintetében a keresletet és kínálatot tükröző piaci jelzésekre reflektáló döntéseket hozhasson. Megjegyzendő továbbá, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése szerint, amelynek értelmében a vállalkozások döntéseit „meghozzák", a közösségi jogalkotó kifejezetten megkövetelte, hogy az érintett vállalkozás döntéshozatali folyamata az állam részéről történő minden jelentős beavatkozástól mentes legyen. Így az ő feladata annak bizonyítása, hogy az árakkal, költségekkel és ráfordításokkal kapcsolatos döntéseit önállóan hozzák meg, azokat a piacgazdaságra jellemző megfontolások vezérlik, tehát különösen a nyereség maximalizálása, és hogy azokat közhatalmi megfontolások nem befolyásolják. Márpedig az önálló és üzleti megfontolásokkal indokolt döntések hozatala főszabály szerint a magánszektor sajátos jellemzője, következésképpen jogszerű, hogy a közösségi intézmények az e területen meglévő széles mérlegelési jogkörükkel élve az érintett exportőr által benyújtott bizonyítékok vizsgálata során figyelembe vegyék azt a körülményt, hogy az érintett vállalkozás az állam irányítása alatt áll.

91 Az állami irányítás olyan módja azonban, ahogyan az a jelen ügyben megállapítást nyert, önmagában nem összeegyeztethetetlen azzal, hogy az érintett vállalkozás piacgazdasági

feltételek alapján hozza meg üzleti döntéseit, és különösen nem jelenti azt, hogy az árakkal, költségekkel és ráfordításokkal kapcsolatos döntéseit ilyen feltételek között működő vállalkozástól idegen megfontolások vezérlik.

92 A Tanács által az eljárás során védett, a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdéséből is következő megközelítés azonban, amely az állami irányítást az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése értelmében vett „jelentős állami beavatkozással" azonosítja, az állam által irányított társaságoknak a MET megadásából elvi alapon való kizárásához vezet, függetlenül attól a konkrét ténybeli, jogi és gazdasági háttértől, amelyben az ilyen társaságok működnek, és még pontosabban attól, hogy elegendő bizonyítékot nyújtottak-e be annak megállapítása céljából, hogy az állam nem lépte túl a piacgazdaságú országban jellemző rendes részvényesi szerepet, hogy a vállalkozás döntéseit önállóan és közhatalmi megfontolásoktól függetlenül hozták meg, és hogy ezáltal e döntéseket a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásra jellemző tisztán üzleti megfontolások vezérelték.

93 E tekintetben különösen ki kell emelni, hogy a Tanácsnak a felperes igazgatótanácsának kinevezésére és összetételére vonatkozó megállapításai az iratokra tekintettel nem alkalmasak annak a ténynek a kétségbe vonására, hogy a társaságban gyakorolt állami irányítás, amint azt a felperes állítja, a rendes piaci folyamatok korlátai között marad.

94 Egyrészt ugyanis, az igazgatótanács kinevezését illetően, az iratokból következik, hogy az állam vagy az állami szervezetek nem jogosultak egy vagy több tag közvetlen kinevezésére. Amint azt ugyanis a felperes a piacgazdasági jogállás megadása iránti kérelemben bizonyította, alapszabályának értelmében az igazgatótanács tagjait a közgyűlés választja. Továbbá az intézmények azt nem vitatták, és ellenkezőleg, az iratokból, valamint a Tanács érveiből az következik, hogy a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdésében található állítás pontosan arra a tényre vonatkozik, hogy a nem állami tulajdonban lévő részvények széles körben való eloszlása miatt – ami lehetővé teszi az állami részvényesek számára a közgyűlések irányítását – gyakorlatilag ők döntenek az igazgatótanács összetételéről. Ezen egyetlen körülmény alapján azonban nem tehető olyan megállapítás, hogy az állami részvényesek más helyzetben vannak, vagy másképpen cselekszenek, mint egy kisebbségi magánrészvényes, aki

a többségi részvénytulajdon eloszlása miatt tényleges irányítással rendelkezik a részvényesek közgyűlésein. Ezért az a felperessel szemben a MET megadása megtagadásának indokát sem jelentheti.

95 Másrészt, az igazgatótanács összetételével kapcsolatban az iratokra és a Tanács érveire tekintettel megállapítandó, hogy az igazgatótanács többsége és az állam közötti kapcsolat létezésére vonatkozó állítások szintén azon a puszta tényen alapulnak, hogy a felperes állami irányítás alatt áll. Ugyanis bár az intézmények a kilenc igazgatótanácsi tag közül kettővel szemben semmilyen kifogást nem emeltek, három másik igazgatótanácsi tagnak felrótták, hogy a felperessel munkaviszonyban áll (a „főigazgatóra" és a főigazgató-helyettesre vonatkozóan), vagy közte és a felperes között szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződéses kapcsolat van (az igazgatótanács elnökére vonatkozóan), míg a felperes állami irányítás alatt áll. Ez az egy körülmény azonban nem tekinthető a piacgazdasági feltételekkel összeegyeztethetetlennek, és az államhoz való kapcsolódásukra utaló más jel hiányában nem teszi lehetővé annak kijelentését, hogy az igazgatótanácson belül az annak tagjai által hozott döntéseket közhatalmi megfontolások vezérlik. Ilyen körülmények között, anélkül hogy az igazgatótanács más tagjaira vonatkozó felperesi érvek vizsgálata szükséges volna, el kell utasítani az arra alapított kifogást, hogy az igazgatótanács többsége a piacgazdasági feltételekkel összeegyeztethetetlen kapcsolatban áll az állammal.

96 Megállapítandó tehát, hogy a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdésében tett megállapítások nem tartalmaznak olyan információt, amely a jelen ügyben alkalmas volna a MET megadása megtagadásának igazolására. Különösen, a Tanács azon következtetése, mely szerint a felperes „jelentős állami irányítás és befolyás alatt áll", az iratok fényében mindössze a felperes állami irányításának létezésére vonatkozó állítást ismétli meg.

97 Így, mivel az állami irányításra vonatkozó kritérium nem szerepel kifejezetten a szóban forgó rendelkezésben megfogalmazott feltételek között, a Tanács megközelítése összeegyeztethetetlen azzal a rendszerrel, amelyet ő maga vezetett be a 905/98 rendelet alapján beiktatva az alaprendeletbe a 2. cikk (7) bekezdése b) és c) pontjának rendelkezéseit, amelyek a közösségi intézmények által a tekintetben folytatott

esetenkénti vizsgálaton alapulnak, hogy a dömpingellenes vizsgálat alá vont, és a MET megadását kérelmező exportáló gyártók által benyújtott bizonyítékok elegendők-e.

98 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a felperes jogosan hivatkozik arra, hogy a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdésében kifejtett indokok azt tanúsítják, hogy az intézmények az általa benyújtott bizonyítékok elegendő voltának értékelése céljából olyan kritériumot alkalmaztak, amely nem szerepel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában. Ugyanis bár a vállalkozás feletti állami irányítás esetlegesen figyelembe vehető információ, önmagában nem elegendő az e rendelkezés értelmében vett „jelentős állami beavatkozás" létezésének bizonyítására.

99 Tény, hogy a MET megadását kérelmező exportáló gyártóra hárul a bizonyítási teher. Meg kell jegyezni azonban, hogy a jelen esetben a felperes különböző bizonyítékokat nyújtott be a Bizottságnak annak bizonyítására, hogy megfelel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében megfogalmazott feltételnek. Ezeket a bizonyítékokat azonban irrelevánsnak ítélték az állami irányításnak az e rendelkezés értelmében vett „jelentős állami beavatkozással" történő azonosítása miatt.

100 A felperes tehát benyújtotta azokat a bizonyítékokat, amelyeket egyébként a MET-et igénylő gyártókhoz intézett kérdőívében maga a Bizottság kért, és amelyek a vizsgálat időszaka alatt az árakkal és költségekkel, a szerződésekre vonatkozó tárgyalásokkal, az áringadozásokkal, a szabályozási környezettel (az ár, a forgalmazás és a kiviteli engedélyek tárgyában) és a társaság döntéshozatali folyamatával kapcsolatban hozott döntésekre vonatkoztak. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Tanács nem vitatja a felperes azon érveit, melyek szerint a Bizottság a helyszíni vizsgálat alkalmával megvizsgálta az árakra, költségekre és ráfordításokra vonatkozó dokumentumait, és azok hitelességével kapcsolatos fenntartásának nem adott hangot. A Tanács viszont az eljárás során kifejezetten elismerte, hogy a közösségi intézmények úgy ítélték meg, az egyedi üzleti döntésekre vonatkozó bizonyítékok nem relevánsak annak a kérdésnek általuk történő értékelése szempontjából, hogy teljesült-e az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében megfogalmazott feltétel, és különösen az a feltétel, hogy e döntéseket jelentős állami beavatkozás nélkül hozták meg.

101 Hasonlóképpen, sem a megtámadott rendelet szövege, sem a vizsgálati iratok tartalma alapján nem állapítható meg, hogy a felperes által a MET megadása iránti kérelemben közölt, és a vizsgálat során többször megismételt, a felperes alapszabályában, a kínai társasági törvény rendelkezéseiben, és a sanghaji tőzsdének a részvényjegyzésre vonatkozó szabályaiban szereplő biztosítékokra vonatkozó információkat az intézmények figyelembe vették volna annak értékelése során, hogy e biztosítékok mennyiben jelentenek elegendő információt annak bizonyítására, hogy a felperesnek az árakkal, a költségekkel és a ráfordításokkal kapcsolatos döntéseit jelentős állami beavatkozás nélkül hozták meg. Ugyanez vonatkozik az állami és magánrészvényeseknek a részvényesek közgyűlésén való szavazás során tanúsított magatartására és az állami részesedés eredetére vonatkozó információkra. A 2003. december 5-i közleménynek az „Az állam befolyása" című részében ezekről az információkról nincsen szó. Ugyanez vonatkozik a 2004. április 6-i levélre, amellyel a Bizottság helybenhagyta a MET megadásának felperessel szembeni megtagadásáról szóló határozatát.

102 A fentiekből következően a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdésében felsorolt körülmények nem alkalmasak a Tanács e rendelet (15) preambulumbekezdésére alapított következtetésének igazolására, mely szerint a felperes nem teljesítette az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében felállított összes kritériumot.

103 E megfontolásokat nem kérdőjelezik meg a Tanács arra alapított érvei, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a közösségi intézmények a jelenlegihez hasonló esetben széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek.

104 A fenti megfontolások ugyanis nem a ténybeli, jogi és politikai helyzetek értékelésén alapulnak, ami az e téren az intézményeket megillető széles mérlegelési jogkörbe tartozik, hanem a Tanács által alkotott releváns jogszabályok meghatározásából erednek. A közösségi bíróság azonban a jogszerűség vizsgálata keretében teljes körű ellenőrzést gyakorol a releváns jogszabályoknak az intézmények általi megfelelő alkalmazása vonatkozásában (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróságnak a T-374/04. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2007. november 7-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4431. o.] 81. pontját).

105 Kiemelendő ugyanis, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontjával, és különösen a MET megadása pontos kritériumainak előírásával a Tanács korlátozta saját mérlegelési jogkörét, annak érdekében egyébként, hogy figyelembe lehessen venni „a megváltozott gazdasági feltételeket" Kínában (a 905/98 rendelet ötödik preambulumbekezdése). E követelménnyel kapcsolatos értékelését tehát ezen jogszabályok korlátai között kell végeznie, és az e területen meglévő széles mérlegelési jogkör gyakorlása nem eredményezheti az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában megfogalmazottakat meghaladó feltételek előírását a MET megadása tekintetében.

106 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy ha a Közösség intézményei ilyen széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, a közösségi jog által a közigazgatási eljárásokban biztosított jogok tiszteletben tartása még nagyobb jelentőséggel bír, és hogy e garanciák közé tartozik különösen a hatáskörrel rendelkező intézmények azon kötelezettsége, hogy gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálják az adott ügy minden lényeges elemét, az érdekelt joga, hogy álláspontját ismertesse, valamint hogy megfelelő indokolást kapjon a határozathoz (a Bíróság C-269/90. sz. Technische Universität München ügyben 1991. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5469. o.] 14. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-413/03. sz., Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ügyben 2006. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-2243. o.] 63. pontja). Következésképpen, a jelenlegihez hasonló esetben, ha a közösségi bíróság nem is avatkozhat be a közösségi hatóságok számára fenntartott értékelésbe, az ő feladata meggyőződni arról, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontja céljából az intézmények által elvégzendő vizsgálat során azok figyelembe vettek-e az exportáló gyártó által ismertetett minden lényeges körülményt, és azokat a megkívánt gondossággal vizsgálták-e meg (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fent hivatkozott Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ügyben hozott ítélet 64. pontját). Amint azonban fentebb kifejtésre került, a jelen ügyben alkalmazandó jogszabályok téves értelmezése következtében az intézmények figyelmen kívül hagyták a felperes által benyújtott releváns bizonyítékokat.

107 Megjegyzendő továbbá, hogy a Tanács jogosan állítja: a valamely termék rendes értékének meghatározására vonatkozó, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjában említett módszer kivételt jelent a 2. cikk (7) bekezdésének a) pontjában e célból előírt különös módszer alól, mivel ez utóbbit főszabály szerint a nem piacgazdaságú országokból származó behozatalok esetében kell alkalmazni, és ezért szigorúan kell értelmezni (a fenti 87. pontban hivatkozott Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures és Zhejiang Yankon kontra Tanács ügyben hozott ítélet 39. pontja, és a fenti 34. pontban hivatkozott Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott ítélet 50. pontja). Ez azonban nem alkalmas a Tanács

megközelítésének alátámasztására, amely elvi szinten azonosítja a megtámadott rendelet (13) preambulumbekezdésében említett állami irányítást a 2. cikk (7) bekezdése c) pontja első francia bekezdésének értelmében vett „jelentős állami beavatkozással", anélkül hogy figyelembe venné a felperes működésének ténybeli, jogi és gazdasági környezetére vonatkozó bizonyítékokat. E megközelítés ugyanis, amint fentebb megállapítást nyert, a MET megadására vonatkozó olyan feltételek előírását eredményezi, amelyek meghaladják az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában megfogalmazottakat.

108 Végül nem kell helyt adni a felperes arra irányuló kérelmének, hogy az Elsőfokú Bíróság foglaljon állást a tekintetben, hogy az általa benyújtott bizonyítékok elegendők voltak-e az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése szerinti feltétel teljesítésének megállapításához, mivel ennek értékelése a közösségi intézmények hatáskörébe tartozik. Amint azt a Tanács joggal hangsúlyozza, a közösségi intézményeknek kell minden egyes esetben értékelniük azt, hogy az exportáló gyártó által benyújtott adatok elegendők-e annak bizonyítására, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja által előírt feltételek teljesülnek, és a közösségi bíróság feladata annak vizsgálata, hogy ez az értékelés nem tartalmaz-e nyilvánvaló hibát (lásd ebben az értelemben a fenti 34. pontban hivatkozott Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott ítélet 52. és 53. pontját). Tehát nem az Elsőfokú Bíróságnak kell az érintett intézmény helyett ezt a vizsgálatot elvégeznie.

109 A fentiek alapján a jelen kifogásoknak helyt kell adni.

*A felperes exportárainak meghatározásával kapcsolatos tanácsi értékelésre vonatkozó kifogásokról*

110 A felperes álláspontja szerint az exportárainak meghatározásával kapcsolatos tanácsi értékelésre nem alapítható a MET megadásának vele szemben történő megtagadása. Egyrészt lényegében arra hivatkozik, hogy a MET megadása iránti kérelem vizsgálata szempontjából az exportértékesítések nem relevánsak, és ezért a Tanács tévesen

értelmezte az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontját. Másrészt a felperes szerint az exportárainak meghatározásával kapcsolatos tanácsi értékelés nyilvánvaló hibát tartalmaz.

Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) és c) pontjának téves értelmezésére alapított kifogásról

– A felek érvei

111 A felperes előadja, hogy mivel az exportszerződéseknek a Kínai Fém-, Ásvány- és Vegyianyag-importőrök és -Exportőrök Kereskedelmi Kamarája (a továbbiakban: CCCMC) általi lebélyegzésére irányuló eljárás az exportárakat érinti, és nem az érintett terméknek a kínai belső piacon való értékesítését, az nem jelenthet érvényes alapot a MET megadásának vele szemben történő megtagadására. A Tanács ezzel ellentétes értékelése véleménye szerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja első francia bekezdésének olyan értelmezéséből ered, amely összeegyeztethetetlen a dömpingellenes megállapodás, a KNK-nak a WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv és az alaprendelet általános rendszerével.

112 E tekintetben előadja, hogy az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése, valamint a KNK-nak a WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv 15. cikke a rendes érték meghatározását érinti, és az érintett termék kínai belső piacon való értékesítésének figyelembevételén alapul. Az exportár viszont eltérő fogalmat jelent az alaprendelet keretében, amelyre más szabályok vonatkoznak. A felperes úgy véli, hogy ezt az értelmezést támasztja alá a 905/98 rendelet preambuluma, az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata (a fenti 34. pontban hivatkozott Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott ítélet), és az intézmények megszilárdult gyakorlata is, amelyek annak értékelése során, hogy létezik-e „jelentős állami beavatkozás”, mindig az adott belső piac áraira vonatkozó döntéseket, és nem az exportárakat veszik figyelembe.

113 A Tanács előadása szerint nem releváns, hogy a szerződéseknek a CCCMC általi lebélyegzésére irányuló eljárás csak az exportügyleteket érinti. Álláspontja szerint a felperes összetéveszti a MET megadásának feltételeit a rendes érték meghatározásával és az exportárak kiszámításával abban az esetben, amikor a MET-et megadták. Ahhoz azonban, hogy a MET-et megadják, az exportőrnek elegendő bizonyítékot kell benyújtania annak alátámasztására, hogy a vállalkozás árai és értékesítései tekintetében nincs semmilyen állami beavatkozás. Ez a feltétel nem teljesül, ha az állam beavatkozik az exportárakba. A Tanács kiemeli egyébként, hogy a fenti 34. pontban hivatkozott Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott ítélet 94–109. pontjában az Elsőfokú Bíróság különös hangsúlyt fektetett az intézményeknek az állam által befolyásolt exportárakra vonatkozó megállapításaira.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

114 Bár a felperes jogosan hivatkozik arra, hogy az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése a rendes érték meghatározását érinti, ami e rendelet keretében az exportárak meghatározásától eltérő fogalmat jelent, ebből azonban nem következik, hogy az érintett exportáló gyártóknak az exportárakkal kapcsolatos magatartása teljesen irreleváns volna az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) és c) pontjának alkalmazása szempontjából.

115 Ez a rendelkezés ugyanis a rendes érték meghatározását az alaprendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdésében megfogalmazott szabályoknak megfelelően ahhoz a feltételhez köti, hogy az érintett gyártónak bizonyítania kell, hogy piacgazdasági feltételek alapján működik. Semmi ok nincs azonban úgy tekinteni, hogy a „piacgazdasági feltételeknek" kizárólag az érintett gyártó belföldi tevékenységét kell érinteniük. Ellenkezőleg, nem tagadható, hogy az exporttevékenységekre vonatkozó korlátozások hiánya és különösen exportárak szabad, tárgyalás útján történő kialakítása a piacgazdaság sajátos jellemzője.

116 A felperes álláspontját egyébként az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja öt francia bekezdésének szövegében semmi nem támasztja alá, amely bekezdések megjelölik, milyen bizonyítékokat kell a gyártónak benyújtania annak érdekében,

hogy piacgazdasági feltételek alapján működőnek lehessen tekinteni. E rendelkezésekből ugyanis semmiképpen nem következik, hogy azok kizárólag az érintett gyártó belföldi tevékenységére vonatkoznak. Konkrétan, a „vállalkozás döntéseit az árak […] tekintetében" kifejezéshez nem kapcsolódik semmilyen olyan kikötés, amelynek értelmében e döntéseknek csak a gyártó belföldi piacára kellene vonatkozniuk.

117 A KNK-nak a WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv 15. pontjának a) alpontja, amelyre a felperes hivatkozott, szintén a „piacgazdasági feltételek" kritériumra utal, különösen a hasonló termék értékesítését illetően, anélkül hogy úgy rendelkezne, kizárólag a belföldi piacon való értékesítésről van szó.

118 Következésképpen megállapítandó, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a „piacgazdasági feltételek" fogalom, amelyet az alaprendelet és a KNK-nak a WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv egyaránt használ, az exportárakat nem érinti. Ezért az exportárak szabad meghatározásának esetleges korlátozásai jogszerű alapot jelenthetnek a MET megadásának megtagadására, az intézmények e tekintetben tehát nem követtek el téves jogalkalmazást.

119 Végezetül meg kell jegyezni, hogy 2003. december 16-i észrevételeiben a felperes maga is elismerte az exportértékesítések elemzésének relevanciáját az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésével összefüggésben. Állítása szerint ugyanis ha az állam a túl alacsony árak miatt akadályozta volna az exportot, a Bizottságnak azt a jelentős állami beavatkozás létezésének értékelésekor figyelembe kellett volna vennie, továbbra is fenntartva azonban, hogy az érintett termék esetében nem ez volt a helyzet.

120 Következésképpen a jelen kifogást el kell utasítani.

A Tanács által a felperes exportárainak meghatározására vonatkozóan elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára alapított kifogásról

– A felek érvei

121 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy bizonyította, hogy exportárainak meghatározása szabadon, csak az üzleti megfontolások alapján történt, és bármilyen állami beavatkozás nélkül. Ezért a Tanács értékelése az exportszerződéseknek a CCCMC általi lebélyegzésére irányuló eljárásra vonatkozóan nyilvánvaló hibát tartalmaz.

122 E tekintetben a felperes elsősorban a Bizottsághoz benyújtott, az utóbbi által később a helyszíni vizsgálat során értékelt bizonyítékokra és magyarázatokra hivatkozik, amelyek alapján a felperes szerint megállapítható volt, hogy az árakkal kapcsolatos döntései tisztán üzleti megfontolásokon alapultak, és azokat az állam nem írta elő és nem irányította. Különösen azt bizonyította, hogy az érintett termék belföldi vagy világpiacon történő értékesítéséhez nem volt szükség engedélyre, valamint hogy az állami szervezetek cselekvése semmilyen árszabályozást nem eredményezett.

123 Másodsorban, a CCCMC tekintetében a felperes kifejtette, hogy az állam azt nem vezeti és nem irányítja, hanem az a tagjai által alapított nemkormányzati szervezet. Előadja továbbá, hogy a vizsgálati iratok arra vonatkozó bizonyítékokat tartalmaznak, hogy az irányárat nem a CCCMC határozta meg, hanem maguk a kínai glifoszátgyártók, és az nem kötelező minimum exportár volt, hanem tájékoztató jellegű irányár. Így tehát nem volt kötelező ezt az árat „tiszteletben tartani”, mivel az exportszerződések lebélyegzésére irányuló eljárás egyszerű formaság volt.

124 Konkrétabban, a felperes kifejtette, hogy a kínai glifoszátgyártók egymás között megegyeztek az export irányár (guided export pricing) szükségességében a külföldi piacokon történő dömpingellenes vizsgálatok kockázatának minimalizálása érdekében.

A CCCMC szerepe e tekintetben az volt, hogy elősegítse ezt az együttműködést, és titkársági feladatokat lásson el. A felperes tehát előadja, hogy a következő évi irányár alapját képező információk a kínai gyártóktól származtak, akik benyújtották a CCCMC-nek egyéni javaslataikat. A tényleges exportárat azonban minden gyártó maga határozta meg, a felek egyenlősége alapján folytatott tárgyalásoknak megfelelően. Az arra vonatkozó exportszerződés másolatát ezután benyújtották a CCCMC-hez, amelynek szerepe az volt, hogy a szerződésben foglalt információkat bevezette egy adatbázisba, és lebélyegezte a szerződést, anélkül hogy az exportárakba beavatkozott volna. A CCCMC által összegyűjtött információkat arra használták, hogy a kínai glifoszátgyártókat szabályos időközönként, átfogóan és nem bizalmas módon tájékoztatták az exportárakról. A felperes szerint az exportőr bemutatta a vámhatóságoknak a CCCMC által lebélyegzett szerződést, ezt követően azok elvégezték a vámkezelést.

125 A felperes harmadsorban annak bizonyítására hivatkozik: a CCCMC a vizsgálat időszaka alatt az összes exportszerződését lebélyegezte, az azokban szereplő ártól függetlenül, az állítólagos minimum exportár tehát nem volt kötelező, és bizonyosan nem a felperes vonatkozásában. E tekintetben egy sor olyan bizonyítékra utal, amelyet a vizsgálat alkalmával nyújtott be, és amelyeket a Bizottság a helyszíni vizsgálat során megvizsgált, mint például exportszerződések és -számlák másolatai, vagy a vizsgálat időszaka alatt a Közösség és más piacok irányába történő exportértékesítéseinek teljes jegyzéke, mely dokumentumok mindegyike tartalmazta az árat, ideértve az exportértékesítések átlagos egységárát is, amely az irányárnál alacsonyabb volt. A felperes benyújtott egy, a CCCMC által kiadott igazolást is, amely azt tanúsítja, hogy az a felperesnek a vizsgálat időszaka alatt a glifoszátra vonatkozó összes exportszerződését lebélyegezte.

126 A felperes hozzáeszi, hogy az intézmények nem vették figyelembe azokat az érveket és bizonyítékokat, amelyeket a vizsgálat különböző szakaszaiban terjesztett elő, és a CCCMC szerepével kapcsolatban azonos indokolást alkalmaztak különböző dokumentumaikban, illetve a megtámadott rendeletben. Ezáltal nem tettek eleget a méltányosság, elfogulatlanság és pártatlanság követelményeinek, valamint a vizsgálat gondos lefolytatására irányuló kötelezettségüknek, és megsértették a gondos ügyintézés elvét.

127 Továbbá, a felperes előadja, hogy a Tanács arra alapított érve, hogy a KNK-ban mindössze két glifoszátgyártó kérelmezte a MET megadását, „puszta feltételezést" jelent, és „elfogadhatatlan". Minden esetre megjegyzi, hogy valójában számos kínai exportőrt fenyegetett az egész világon szinte egyidejűleg folytatott dömpingellenes vizsgálatok keretében a Monsanto által ellenük indított támadás, és azok az Unió piacain nem kívántak még több pénzt költeni a védelmükre. Az Audace szintén kifejezetten kiemeli ezt a kérdést, kifejtve, hogy a Tanács ezen érve mutatja az általa a jelen ügyben elvégzendő értékeléshez való felületes és elfogult hozzáállását.

128 Végül a felperes arra hivatkozik, hogy amennyiben a Tanács értékelése olyan helyzetre vonatkozna, amelyben a CCCMC az ár miatt megtagadhatná az exportszerződés lebélyegzését, ez a lehetőség nem igazolhatná a MET megadása iránti kérelem elutasítását, figyelemmel az általa kialakított gyakorlatra és a lebélyegzés megtagadása tényleges bizonyításának hiányára. Az a vétójog ugyanis, amellyel nem élnek, nem jelentheti az állam beavatkozását, és még kevésbé jelentős beavatkozását. A felperes mindenképpen azt állítja, hogy bizonyította, hogy a kérdéses eljárást nem úgy alakították ki, hogy az lehetővé tegyen egy ilyen beavatkozást.

129 A felperes előadja továbbá, hogy az export alkalmával teljesítendő alaki követelmények nem ritkák, még az Unión belül sem. Például, a közös agrárpolitika (KAP) keretében az élelmiszer-ipari termékek esetében kötelező a kiviteli engedély. Hangsúlyozza, hogy a kormányok minden piacgazdaságú ország gazdaságába mind mikro-, mind makroökonómiai szinten folytonosan beavatkoznak, és a dömpingellenes vám bevezetése klasszikus példája a helyi ipar védelme érdekében történő ilyen beavatkozásnak. Egy piacgazdasági rendszer és egy más rendszer közötti különbség tehát a („jelentős") fokozat fogalmának az „állami beavatkozás" fogalmába való bevezetésében van.

130 A Tanács lényegében arra hivatkozik, hogy az irányításnak egy nagyon hatékony rendszere valósult meg, amelyet az állam végzett a CCCMC és a vámhatóságok közvetítésével, és hogy ebből következően ez a KNK kormányának a felperes exportárainak meghatározásába való beavatkozását jelentette. Ilyen körülmények

között nem releváns a felperes által ténylegesen meghatározott ár, és különösen az a körülmény, hogy a CCCMC lebélyegezte azokat a szerződéseket, amelyekben az ár alacsonyabb volt, mint a „legalacsonyabb ár”.

131 E tekintetben a Tanács rámutat, a Bizottság kiegészítő felvilágosításkérésre adott válaszában a felperes elmagyarázta, hogy a CCCMC keretén belül létezett a glifoszátexportőröknek egy koordinációs csoportja, amely az exportértékesítések szempontjából megfelelő „legalacsonyabb ár” meghatározása céljából ült össze. Az export legnagyobb része magasabb áron valósult meg, mint a „legalacsonyabb ár”, amely két éven át változatlan maradt. A felperes szerint minden exportszerződést be kellett nyújtani a CCCMC-hez, amely megvizsgálta az eladási árakat és lebélyegezte a szerződést, ha az eladási ár a „legalacsonyabb árnál” magasabb volt. A KNK kormánya úgy rendelkezett, hogy a kínai vámhatóságok az exportot csak akkor engedélyezhetik, ha a szerződésen szerepel a CCCMC bélyegzője.

132 A Tanács megjegyzi, hogy a felperes egy későbbi levelében kifejtette, helytelenül fogalmazott, amikor a „legalacsonyabb ár” kifejezést használta, és hogy a CCCMC feladata mindössze a szerződésben szereplő ár vizsgálata volt. A Tanács azonban, fenntartva, hogy a CCCMC lebélyegezte azokat a szerződéseket, amelyekben a „legalacsonyabb árnál” alacsonyabb ár szerepelt, kiemeli, hogy a felperes soha nem állította, hogy a CCCMC-nek nem volt joga megtagadni azon szerződések lebélyegzését, amelyekben a „legalacsonyabb árnál” alacsonyabb ár szerepelt. A Tanács szerint azonban, ha erre nem volna jogosult, az egész jóváhagyási rendszer nem szolgálhatná azt a célt, amely miatt létrehozták, vagyis annak biztosítását, hogy a KNK-ból származó glifoszát exportárának meghatározása külföldön ne vezessen dömpingellenes vizsgálatok megindításához.

133 A felperes azon érvének, mely szerint a CCCMC nem állt állami vezetés vagy irányítás alatt, és a „legalacsonyabb árat” nem a CCCMC, hanem a kínai glifoszátgyártók maguk

alakították ki, a Tanács véleménye szerint ellentmond a CCCMC tájékoztató kiadványa kivonatának szövege, amely a következőket tartalmazza:

„Az alacsony áron történő értékesítések súlyos veszteségeket okoznak a kormánynak, az iparnak és a vállalkozásoknak, és külföldön zajló dömpingellenes ügyekbe sodorják az ipart és az érintett vállalkozásokat. Az exportra vonatkozó szigorú szabályozás fenntartása és az ipar érdekeinek védelme céljából a kormány olyan intézkedéseket hozott, amelyek feljogosítják a CCCMC-t a szerződések lebélyegzésére és az exportárak vámkezelési célból történő igazolására.” (a Tanács általi kiemelés mellőzve)

134 Ráadásul, a Tanács szerint, bár látszólag minden glifoszát gyártó maga határozta meg az árat, azt valójában az állam tette, mivel a gyártók nagy többsége állami tulajdonban lévő vállalat vagy az állam által irányított vállalkozás volt. Ezzel kapcsolatban a Tanács megjegyzi, hogy a KNK-ban található harminckilenc glifoszátgyártó közül, amelyeket a felülvizsgálati kérelem megemlít, mindössze kettő kérelmezte a MET megadását. A Tanács ebből azt a következtetést vonja le, hogy a többi harminchét gyártó saját maga jutott arra a megállapításra, hogy nem teljesíti a MET megszerzésének feltételeit, ami azt jelenti, hogy azok az állam tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álltak.

135 A Tanács rámutat, hogy mivel a vámhatóságok csak akkor engedélyezték az exportot, ha a szerződést a CCCMC lebélyegezte, ez utóbbi minden olyan exportot megakadályozhatott volna, amely a „legalacsonyabb árat” nem tartotta tiszteletben. Véleménye szerint ez ténylegesen a „legalacsonyabb ár” tiszteletben tartására kényszerítette az exportőröket, és köztük a felperest, annak ellenére, hogy a CCCMC néha olyan exportügyleteket is lebélyegzett, amelyek esetében az exportár ennél az árnál alacsonyabb volt.

136 Végül a felperes azon érveivel kapcsolatban, melyek szerint az export alkalmával teljesítendő alaki követelmények nem ritkák, a Tanács előadja, hogy az állami beavatkozás olyan piacgazdaságban, ahol főszabály szerint minden társaság a piaci szempontok szerint működik – még akkor is, ha azok teljes mértékben állami tulajdonban vannak –, nem hasonlítható össze egy olyan országban érvényesülő állami beavatkozással, amely nem ilyen típusú gazdasággal rendelkezik, ahol az állami irányítás alatt álló társaságok nem a piaci szempontok szerint működnek. Továbbá

a társaságok működése ilyen általános keretének bevezetése, még ha kihatással is van a társaságok döntéseire, ideértve az árak tekintetében hozott döntéseket is, a Tanács véleménye szerint nem jelent az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése értelmében vett állami beavatkozást.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

137 Előzetesen kiemelendő, amint az fentebb már megállapítást nyert, hogy az exportárak szabad meghatározásának esetleges korlátozásait figyelembe kell venni annak a kérdésnek az értékelése során, hogy teljesülnek-e az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában megfogalmazott feltételek. Így a felperes feladata volt többek között annak bizonyítása, hogy exportértékesítései megfeleltek egy olyan vállalkozás magatartásának, amely piacgazdasági feltételek alapján működik, és különösen, hogy szabadon, tisztán üzleti megfontolások alapján és jelentős állami beavatkozás nélkül hozta meg az exportárakkal kapcsolatos döntéseit.

138 E tekintetben megjegyzendő, hogy a piacgazdasági jogállás megadása iránti kérelemben, a Bizottság által az említett jogállást kérelmező gyártókhoz intézett kérdőívben feltett kérdésekre válaszolva a felperes lényegében azt adta elő, hogy rendelkezik az exporthoz és importhoz szükséges minden joggal, hogy exportértékesítései üzleti paramétereken alapuló tárgyalások eredményei voltak, és hogy az állam egyáltalán nem avatkozott be az értékesítések esetében az árak, mennyiségek, feltételek és részletes szabályok meghatározásába. A felperes benyújtotta a Bizottság által kért bizonyító iratokat is, ezek között például a vizsgálat időszaka alatt a Közösségbe történő értékesítések listáját, egy listát az érintett termék exportértékesítéseinek havi mennyiségéről és a vizsgálat időszaka alatt az exportértékesítés havi átlagárairól.

139 Amint az a megtámadott rendeletből következik [(14) preambulumbekezdés, kifejtve a (17) preambulumbekezdésben], és amint azt a Tanács az eljárás során előadta, az intézmények ennek ellenére úgy vélték, hogy az exportszerződéseknek a CCCMC általi lebélyegzésére irányuló eljárással – amelyre a panaszos hívta fel a figyelmüket –

az állam, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésével összeegyeztethetetlen módon, jelentős irányítást gyakorolt a felperes felett az érintett termék exportárának meghatározása tekintetében. Továbbá a Bizottság a 2003. december 5-i közleményben kijelentette, hogy ezt az eljárást „a glifoszátexportőrök döntéseibe való jelentős állami beavatkozásnak kell tekinteni". E megállapításokon kívül az intézmények nem kérdőjelezték meg a felperes fenti nyilatkozatait, és nem rótták a felperes terhére az együttműködés bármilyen hiányát, vagy azt, hogy elmulasztotta volna benyújtani az annak vizsgálatához szükséges információkat, hogy az exporttevékenységei tekintetében fennálltak-e a piacgazdasági feltételek.

140 A felperes nem vitatja az említett eljárás létezését, hiszen a vizsgálat során ő maga szolgált információkkal annak lefolyását illetően. Lényegében azonban arra hivatkozik, hogy bizonyította, hogy ez az eljárás nem összeegyeztethetetlen az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében megfogalmazott feltétellel. Az Elsőfokú Bíróságnak azt kell tehát vizsgálnia, hogy a felperes által a vizsgálat során benyújtott információk alapján az intézmények, nyilvánvaló értékelési hiba elkövetése nélkül, tekinthették-e úgy, hogy az exportszerződéseknek a CCCMC általi lebélyegzésére irányuló eljárásra vonatkozó indok alapján az volt megállapítható, hogy a felperes nem bizonyította, hogy teljesíti e feltételt.

141 E tekintetben megjegyzendő elsősorban, hogy a felperesnek a Bizottságnak a MET megadása iránti kérelemmel kapcsolatos kiegészítő felvilágosításkérésére válaszul a 2003. június 24-i és július 3-i leveleiben tett nyilatkozataiból, és a 2003. december 5-i bizottsági közleményre 2003. december 16-án és 23-án tett észrevételeiből kitűnik, hogy a kérdéses rendszert a CCCMC-ben tagsággal rendelkező glifoszátgyártók kezdeményezése nyomán vezették be, amely azzal a céllal létrehozott nemkormányzati szervezet, hogy elősegítse a gyártók dömpingellenes jogszabályoknak való megfelelését, és ezáltal biztosítsa védelmüket az ezzel kapcsolatos panaszokkal szemben. A kormány ilyen megfontolásból hozott olyan intézkedéseket, amelyek feljogosítják a CCCMC-t a szerződések lebélyegzésére és az exportárak vámkezelési célból történő igazolására. A felperes ezzel kapcsolatos nyilatkozatait alátámasztja a CCCMC kiadványa, amelynek fordítását a felperes a 2003. június 24-i levél mellékleteként, az EGA pedig a 2003. november 21-i levelében nyújtotta be. Ennek megfelelően a felperes nyilatkozatai szerint a vámügyi eljárások keretében a vámhatóságok megvizsgálták, hogy az exportszerződést a CCCMC lebélyegezte-e, a kérdéses szerződésben kikötött árat azonban nem vizsgálták.

142 Másodsorban, a fent említett iratok tartalmából következik, hogy az árat a glifoszát-gyártók csoportjának tagjai saját maguk határozták meg. A felperes által ezzel kapcsolatban tett nyilatkozatokat alátámasztja a CCCMC 2001. december 29-i keltezésű dokumentuma, amelyet a felperes helyiségeiben tett ellenőrző látogatása során a Bizottságnak átadtak, és amelyet az ismét megküldött a 2003. december 23-i észrevételei mellékletében, melyből kitűnik, hogy a referenciaár csökkentése az érintett exportőrök „szavazásának" eredménye volt.

143 Harmadsorban, a felperes egy sor olyan információt nyújtott be, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, hogy a vizsgálat időszakában a szóban forgó ár nem volt kötelező, és a felperes szabadon meghatározhatta az exportárakat annál alacsonyabb szinten.

144 Így, bár a felperes a CCCMC-re vonatkozó, a 2003. június 24-i levelében tett első észrevételeiben a „legalacsonyabb ár" kifejezést használta, később, 2003. július 4-i levelében kifejtette, hogy sem a kormány, sem a CCCMC, sem maguk a gyártók nem biztosították a kérdéses ár tiszteletben tartását. E nyilatkozatok szerint a CCCMC szerepe mindössze az volt, hogy a szerződésnek egy statisztikai célokat szolgáló adatbázisba történő bevitele során megvizsgálja az abban szereplő árat, és ennek megtörténtével lebélyegezze a szerződést. A felperes magyarázata szerint a lebélyegzés ennek megfelelően nem azt jelentette, hogy a CCCMC jóváhagyta az árat, hanem azt, hogy a vizsgálat megtörtént. A vámhatóságokkal kapcsolatban a felperes azt a pontosítást tette, hogy azok csak azt vizsgálták, megtörtént-e a szerződés lebélyegzése. A felperes 2003. december 16-i és 23-i leveleiben utólagosan megismételte azon nyilatkozatokat, melyek szerint a kérdéses ár nem volt kötelező.

145 Továbbá, a vizsgálati iratokból kitűnik, hogy az ellenőrző látogatás alkalmával a felperes kiegészítő magyarázatokat szolgáltatott a kérdéses eljárásra vonatkozóan, és előadta, hogy 2001 decemberében az a döntés született, hogy az összes szerződés lebélyegzésére sor kerül még abban az esetben is, ha az ár a referenciaár alatt van, és hogy 2002-ben (a vizsgálat időszaka) a CCCMC az összes szerződést lebélyegezte. A felperes arra is hivatkozott, hogy egy 2003 februárjában tartott találkozón megszüntették a referenciaár rendszerét, mivel a szerződéseket továbbra is alá kellett vetni a lebélyegzés iránti eljárásnak annak érdekében, hogy a CCCMC összegyűjtse az éves statisztikai adatokat. A felperes 2003. december 23-i levelében e magyarázatokat is megküldte a Bizottságnak.

146 E nyilatkozatokat, melyek szerint a szóban forgó ár nem volt kötelező, a felperes által a vizsgálat során szolgáltatott egyéb információk is alátámasztják.

147 Elsőként, mint a felperes rámutat, a Bizottság által a MET megadását kérelmező gyártókhoz intézett kérdőívből, és a KNK-ban működő, glifoszátot exportáló gyártókhoz intézett kérdőívből következik, hogy a vizsgálat időszaka alatt a felperes két alkalommal értékesített a Közösségbe, és hogy az ár mindkét esetben alacsonyabb volt a „legalacsonyabb árnál", amint az a CCCMC 2001. december 29-i keltezésű, a Bizottság ellenőrző látogatása során annak ismételten rendelkezésére bocsátott dokumentumából következik.

148 Másodszor, a más országokba történő exportértékesítések vonatkozásában a felperes a KNK-ban működő, glifoszátot exportáló gyártókhoz intézett kérdőívhez egy táblázatot csatolt, amely többek között ezen értékesítések mennyiségét és összegét mutatja. Ebből kitűnik, amint azt a felperes előadja, a Tanács pedig nem vitatja, hogy a vizsgálat időszaka alatt megvalósított több mint 200 értékesítés tekintetében az átlagár szintén alacsonyabb volt a „legalacsonyabb árnál".

149 Harmadszor, az exportszerződéseknek a CCCMC általi lebélyegzésére irányuló eljárással kapcsolatban az ellenőrző látogatás alkalmával tett nyilatkozatai alátámasztása érdekében a felperes benyújtott egy 2002. november 26-án kelt adásvételi szerződést, amely a „legalacsonyabb árnál" alacsonyabb árat köt ki, és amelyen szerepelt a CCCMC bélyegzője, valamint benyújtotta az arra vonatkozó számlákat. Amint a felperes előadja, az e látogatás alkalmával a Bizottságnak átadott dokumentumok között más exportértékesítések számlái is szerepeltek, amelyekben a „legalacsonyabb árnál" alacsonyabb árak voltak kikötve. A felperes rámutat, a Tanács pedig nem vitatja, hogy a Bizottság megvizsgálta ezeket az információkat. A felperes a CCCMC 2001. december 29-i keltezésű dokumentumát is benyújtotta, amely szerint a piaci feltételek változása függvényében az ár ingadozhat. A felperes később, 2003. december 16-i és 23-i észrevételeiben is felhívta a Bizottság figyelmét ezen információkra, amelyeket a vizsgálat során ismét rendelkezésére bocsátott.

150 Végül az EGA-nak a piacgazdasági jogállás megadása iránti kérelemre vonatkozó észrevételeire válaszul benyújtott 2003. október 1-jei leveléhez a felperes egy 2003. szeptember 15-i dokumentumot is csatolt, amelyben a CCCMC közli, hogy 2002-ben (a vizsgálat időszaka) a felperes összes szerződését lebélyegezte, és hogy az ár csak referenciaár volt. A felperes ezt a dokumentumot is megküldte a Bizottságnak 2003. december 16-i és 23-i leveleiben.

151 Megállapítandó tehát, hogy a fent említett információk alkalmasak voltak annak bizonyítására, hogy a kérdéses eljárást nem az állam írta elő, hogy az árakat maguk a CCCMC-ben tagsággal rendelkező glifoszátgyártók határozták meg, és hogy a felperes exporttevékenységét ténylegesen nem korlátozta. Ezért ezen információk bizonyító vagy elégséges jellegének kétségbe vonása és nyilvánvaló értékelési hiba elkövetése nélkül az intézmények nem juthattak arra a megállapításra, hogy a szóban forgó eljárással az állam jelentős irányítást gyakorolt az érintett termék árának meghatározása vonatkozásában, és hogy ez az eljárás az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése értelmében vett „jelentős állami beavatkozásnak” minősül.

152 Kiemelendő azonban, hogy az intézmények nem kérdőjelezték meg ezeket a bizonyítékokat és nyilatkozatokat.

153 Egyrészt, az iratokból kitűnik, hogy az intézmények soha nem vitatták a felperes azon nyilatkozatait, amelyek szerint a CCCMC nemkormányzati szervezet, és azokat a felperesi állításokat sem kérdőjelezték meg, melyek szerint a kérdéses rendszer bevezetését maguk a glifoszátgyártók kezdeményezték abból a célból, hogy minimalizálják a külföldi piacokon történő dömpingellenes vizsgálatok kockázatát, és a CCCMC számára lehetővé tegyék a statisztikai adatgyűjtést. Továbbá bár a CCCMC tájékoztató kiadványának szövege, amelyre a Tanács támaszkodik (lásd a fenti 133. pontot), azt sugallja, hogy kormány olyan intézkedéseket hozott, amelyek megengedték a vámhatóságok részvételét az érintett eljárásban, az a Tanács álláspontjával szemben nem mond ellent a felperes állításainak, melyek szerint ezt az eljárást nem az állam írta elő, és az árat maguk a CCCMC-ben tagsággal rendelkező glifoszátgyártók határozták meg.

154 E tekintetben el kell utasítani a Tanács által az eljárás során hivatkozott azon érvet is, miszerint az, hogy a KNK-ban a harminckilenc glifoszátgyártó közül mindössze kettő kérelmezte a MET megadását, azt jelenti, hogy azok az állam tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álltak, következésképpen a „legalacsonyabb árat" valójában az állam határozta meg. Semmi nem támasztja alá az arra vonatkozó állítást, hogy ez a harminchét gyártó milyen okokból nem kérelmezte a MET megadását, továbbá ez a megállapítás sem az intézményeknek a vizsgálat során keletkezett irataiból, sem a megtámadott rendeletből semmilyen módon nem következik.

155 Másrészt, az intézmények nem vitatták az annak bizonyítását célzó információk – ideértve többek között a felperes által benyújtott különböző számlákat és szerződéseket – bizonyító vagy elégséges jellegét, hogy a felperes szabadon meghatározhatta az exportárakat a „legalacsonyabb árnál" alacsonyabb szinten, hanem olyan általános kijelentések tételére szorítkoztak, miszerint az exportárak meghatározását az állam irányította. Azonban, ellentétben azzal, amit a Tanács állítani látszik, a felperes által ténylegesen meghatározott árakra vonatkozó bizonyítékok teljességgel relevánsak az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében megfogalmazott feltétel vizsgálata céljából. Különösen nem állítható ezen információk bizonyító vagy elégséges jellegének megkérdőjelezése nélkül, és ahogyan azt a Tanács teszi a megtámadott rendeletben elfogadott megközelítés védelme érdekében, hogy nagyon hatékony védelmi rendszer lett volna érvényben, és hogy a felperes valójában kénytelen volt tiszteletben tartani a „legalacsonyabb árat".

156 Ilyen körülmények között úgy tűnik, hogy az egyetlen információ, amelyre az intézmények értékelésüket alapították, a CCCMC azon lehetősége volt, hogy megtagadja az exportszerződések lebélyegzését, tehát a vámhatóságoknak a rendszerben való részvétele miatt megtiltsa a „legalacsonyabb árat" tiszteletben nem tartó exportot. Ez az értelmezés következik a 2003. december 5-i közlemény szövegéből is, amelyből kitűnik, hogy a Bizottság álláspontja szerint a CCCMC azon lehetősége, hogy megakadályozza az általa előírt feltételeknek meg nem felelő exportot, önmagában az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdése értelmében vett „jelentős állami beavatkozásnak" minősül, függetlenül a felperes magyarázataitól, melyek szerint a kérdéses ár irányár volt, és a szóban forgó eljárást abból a célból vezették be, hogy minimalizálják a harmadik országokban történő dömpingellenes vizsgálatok kockázatát, és a CCCMC számára lehetővé tegyék a statisztikai adatgyűjtést.

157 A fent tárgyalt információkra tekintettel azonban ez az egy körülmény a jelen ügyben nem teszi lehetővé a MET megadása megtagadásának igazolását. Kiemelendő ugyanis, hogy annak értékelése céljából, hogy a felperes bizonyította-e az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében megfogalmazott feltétel teljesítését, nem lehet elvonatkoztatni azon információktól, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, egyrészt, hogy az érintett eljárás ténylegesen nem korlátozta a felperes exporttevékenységét, másrészt pedig, hogy távolról sem azért hozták létre, hogy lehetővé tegye az állami beavatkozást e tevékenységek keretében.

158 Következésképpen megállapítandó, hogy az intézményeknek a CCCMC szerepével kapcsolatos értékelése a felperes által a vizsgálat során ismertetett információkra tekintettel nem elegendő azon megállapítás alátámasztására, mely szerint a felperes nem bizonyította, hogy teljesítette az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében megfogalmazott feltételt.

159 A jelen kifogásnak ezért helyt kell adni.

160 Végül a Tanács azon érvével kapcsolatban, mely szerint lényegében ahhoz, hogy pernyertes legyen, a felperesnek bizonyítania kellett volna, hogy a jelentős állami beavatkozás létezésére vonatkozó, a fent vizsgált indokok összességére alapított általános megállapítás szenved nyilvánvaló értékelési hibában, nem pedig a különkülön tárgyalt indokok mindegyike, az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a jelen ügyben ezek az indokok még együttesen sem alkalmasak a MET megadása megtagadásának igazolására. Mindabból, ami fentebb megállapításra került, ugyanis az következik, hogy azon körülmények elemzése során, amelyek alapján az intézmények a MET megadását megtagadták, nem vették figyelembe a felperes által annak bizonyítása céljából szolgáltatott összes releváns információt, hogy döntéseit a piaci jelzések alapján, és e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül hozta meg. Ezért e körülmények egyike sem, még a többivel összefüggésben figyelembe véve sem, vezethet annak megállapításához, hogy a felperes nem bizonyította, hogy teljesíti az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első francia bekezdésében megfogalmazott feltételt. Következésképpen a fent megállapított hibák a Tanács általános megállapításában is megtalálhatók.

161 Emlékeztetni kell arra továbbá, hogy a felperes által a MET megadása iránt benyújtott kérelem elutasítása miatt az ő vonatkozásában a rendes érték meghatározására az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja szerint egy piacgazdaságú harmadik ország, a Brazil Szövetségi Köztársaság gyártóitól kapott adatok alapján került sor (a megtámadott rendelet (23)–(31) preambulumbekezdése), és különösen ennek alapján az egész KNK-ra egy általános dömpingfelárat számítottak ki (a megtámadott rendelet (36)–(39) preambulumbekezdése). Következésképpen a MET megadása iránti kérelem elutasítása szükségképpen befolyásolta a felperes vonatkozásában a végleges dömpingellenes vám kivetését a megtámadott rendelet 1. cikke alapján.

162 Ilyen körülmények között az első jogalapnak helyt kell adni, és meg kell semmisíteni a megtámadott rendelet 1. cikkét, amennyiben az a felperest érinti, anélkül hogy az ez utóbbi által hivatkozott többi jogalapot és érvet vizsgálni kellene.

**A költségekről**

163 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A 87. cikk 4. §-a első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. Mivel a Tanács pervesztes lett, kötelezni kell a saját költségeinek, valamint a felperes és az Audace részéről felmerült költségek viselésére, azok kérelmének megfelelően. A Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A Kínai Népköztársaságból származó glifoszát behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2004. szeptember 24-i 1683/2004/EK tanácsi rendelet 1. cikkét megsemmisíti, amennyiben az a Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd-t érinti.**

**2) A Tanács maga viseli saját költségeit, valamint a Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd és az Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace) részéről felmerült költségeket.**

**3) A Bizottság maga viseli saját költségeit.**

Czúcz Labucka Prek

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. június 17-i nyilvános ülésen.

Aláírások

# Tartalomjegyzék

Jogi háttér . . . . . II - 1976

A jogvita előzményei . . . . . II - 1979

Az eljárás és a felek kérelmei . . . . . II - 1982

A jogkérdésről . . . . . II - 1985

Előzetes megjegyzések . . . . . II - 1986

A Tanácsnak a felperes állami irányítására, valamint igazgatótanácsának kinevezésére és összetételére vonatkozó értékelésével kapcsolatos kifogásokról . . . . . II - 1990

A felek érvei . . . . . II - 1990

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 2001

A felperes exportárainak meghatározásával kapcsolatos tanácsi értékelésre vonatkozó kifogásokról . . . . . II - 2010

Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) és c) pontjának téves értelmezésére alapított kifogásról . . . . . II - 2011

– A felek érvei . . . . . II - 2011

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 2012

A Tanács által a felperes exportárainak meghatározására vonatkozóan elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára alapított kifogásról . . . . . II - 2014

– A felek érvei . . . . . II - 2014

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja . . . . . II - 2019

A költségekről . . . . . II - 2026